

V PREMI NARRATIVA CURTA PORT DE TARRAGONA

COL·LECCIÓ
LLIBRE DIGITAL
N.13

CRÈDITS

Edita

SERVEI DE PUBLICACIONS DEL PORT DE TARRAGONA

Anselm Clavé, 2

43003 Tarragona

publicacions@porttarragona.cat

JORDI BESORA – DISSENY GRÀFIC I MULTIMÈDIA

Carrer Camí del Freixa, 25

43800 Valls

jbesora@telefonica.net

Primera edició: juny 2018

ISBN: 978-84-09-03730-8

Dipòsit legal: T 970-2018

Copyright

© Dels textos: segons consta a les bases del premi.

© Imatge de portada: Mariona Fernández Blanco (IV Premi Concurs Instagram Museu del Port de Tarragona)

© Fotografies i imatges incorporades als textos: l'autor del text.

© Fotografia pàgina 10: Antonello Spada (Alguer – Sardenya)

Coordinació de l'obra: Coia Escoda i Quim Vendrell.

Disseny de la portada: Miquel Pujol

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

Serveis Territorials a Tarragona

Col·lecció Llibre Digital del Port de Tarragona, número 13, any VI - 2018.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a l'editor o a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra.

ÍNDEX

---

1. PRESENTACIÓ DEL PRESIDENT
DEL PORT DE TARRAGONA

---

2. PRESENTACIÓ DE LA DIRECTORA
DELS SERVEIS TERRITORIALS D'ENSENYAMENT
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA A
TARRAGONA

---

3. TREBALLS PREMIATS
DEL PRIMER CICLE D'ESO

---

4. TREBALLS PREMIATS
DEL SEGON CICLE D'ESO

---

5. TREBALLS PREMIATS DE BAT

---

6. TREBALLS SELECCIONATS

PRESENTACIÓ

En aquesta cinquena edició del Premi de Narrativa Curta del Port de Tarragona cal deixar constància de l'esforç realitzat per totes aquelles persones implicades en el bon desenllaç que s'ha assolit, i especialment la tasca duta a terme pel professorat dels centres educatius que és qui motiva la participació de l'alumnat.

Col·lectiu d'estudiants que, com en les edicions anteriors, han demostrat un bon nivell narratiu que ha posat difícil la decisió del jurat, qui ha hagut de treballar de valent atesa la participació assolida en aquesta edició: més de 100 treballs repartits entre 16 centres educatius del Camp de Tarragona.

Després d'aquesta cinquena edició, podem dir que aquest premi s'ha consolidat, però això no ha de suposar cap relaxament en l'intent de millorar a cada nova edició, sinó que s'ha de pensar com es pot donar més cabuda a més centres educatius, alumnat i professorat en les pròximes edicions.

Enhorabona a les guanyadores i guanyadors i als seleccionats i seleccionades en aquesta edició, i tornar a agrair el treball fet pels Serveis Territorials d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, pel professorat, per l'alumnat i per les persones que han integrat el jurat d'aquesta edició.

Josep Andreu i Figueras
President del Port de Tarragona

PRESENTACIÓ

Els Serveis Territorials d'Ensenyament a Tarragona estem molt agraïts al Port de Tarragona per convocar aquests premis de narrativa curta en català que ens permeten col·laborar i compartir objectius i reptes de país.

Quan parlem d'escriure, parlem d'empènyer els nois i les noies a endinsar-se en el món de la literatura i que la incorporin com a referent d'expressió escrita, d'ajudar-los a adquirir l'hàbit de l'escriptura personal i del plaer d'escriure per gaudir i créixer, de fer-los veure el valor de l'escriptura en els diversos àmbits de l'activitat humana: privat, laboral, social i acadèmic al llarg de la vida...

Necessitem que aquests nois i aquestes noies dominin les paraules i el funcionament de nostra llengua per al seu èxit personal i professional i una bona manera d'aconseguir-ho és a través de la pràctica de l'escriptura i de la lectura. I aquests premis fomenten aquest exercici d'escriure i llegir. No hem d'oblidar que sense les paraules, sense conèixer bé la llengua no ens podem expressar tal com som. El control de la paraula és, cada cop més, indispensable.

D'altra banda, el fet que les narracions breus siguin sobre tema portuari o marítim els ajuda a valorar l'escriptura com a eina de construcció de coneixement i d'aprenentatge i com a estratègia transversal a les àrees curriculars, concretament, en aquest cas del Port de Tarragona, en la matèria de Geografia i història. I d'història, a la nostra ciutat n'hi ha molta per descobrir. Segurament, alguns dels joves autors d'avui hauran hagut de documentar-se i buscar informació per fonamentar el seu escrit i això ja haurà estat per a ells una font de nou aprenentatge.

Amb iniciatives com aquesta convocatòria de premis de narrativa cooperem, Port de Tarragona i Ensenyament, en la millora de la competència d'escriptura, per augmentar el rendiment acadèmic i així afavorir l'èxit educatiu de tots els alumnes.

Desitjo que els escrits us agradin, que us facin passar una bona estona de lectura, potser vora el mar, o a dalt d'un vaixell, i que us emocionin... perquè l'escriptura i la lectura tenen aquesta màgia, ens fan còmplices de sentiments, de maneres de pensar, d'aventures viscudes o imaginades, i sobretot ens fan més lliures.

Que tingueu bona lectura!

Imma Reguant i Espinal

Directora dels Serveis Territorials d'Ensenyament a Tarragona

TREBALLS PREMIATS

PRIMER PREMI DEL PRIMER CICLE D'ESO

VORA EL PORT

Vaig néixer al mar. Una nit sense núvols, estrellada, dalt del vaixell del meu pare. Vaig néixer entre les ànfores d'oli que transportàvem, i el suau aire de mar amb regust de sal va ser el primer que vaig respirar. Unes hores després, la meva mare em va alçar, em va mirar als ulls d'un color indefinit que encara no veien quasi res i va dir: Clàudia. I aquest va ser el meu nom.

El meu pare, Lucius, era un adinerat comerciant provinent de Corint. Ens aturàvem a les grans ciutats un o dos mesos. (enumeració de ciutats). Feia tractes amb altres homes, rics i comerciants. Després, carregava el vaixell, de vegades amb nous i exòtics productes, i salpàvem, rumb cap a un nou destí.

Vaig passar molts anys navegant a mercè de les onades; la major part de la meva infantesa. L'avorriment era palpable en l'aire. La mare em comprava jocs de daus i nines d'ivori, però al cap de tres setmanes me'n cansava. Va ser quan em vaig adonar del problema: estava sola. Necessitava un amic. Algú amb qui compartir el meu temps, les meves tristeses i il·lusions; algú que omplís aquell espai tan buit dins meu. Així que la meva mare me'n va comprar un.

Va ser al port d'Òstia. Era un nen orfe. L'exposaven a la plataforma giratòria del mercat d'esclaus de la ciutat, amb una placa de fusta penjada del coll on hi constava: Claudi, sis anys, bona salut, fort. Tenia la pell lleugerament fosca, els cabells arrissats i negres com l'atzabeja de les joies de la mare i els ulls grans i plens de tristor. No sé si va ser per aquells profunds pous de desesperació en forma d'iris o el fet de que em fes gràcia que es digués igual que jo, però el vaig triar a ell. Quinze denaris, i ja tenia un amic.

Li va costar obrir-se; encara sentia els cops del seu antic amo sobre la pell. Però amb el pas del temps la resta de tripulants ja es van acostumar a veure'ns córrer per la coberta, empaitant-nos i jugant com si no hi hagués un demà.

Ens ho explicàvem tot: els nostres secrets, les pors, els somnis de futur, els desitjos més foscos i profunds. Només érem nens, però ens miràvem als ulls i ens enteníem. No calien paraules. En teníem prou en agafar-nos de la mà en el nostre racó secret de la bodega, sospirar i escoltar el silenci que ho deia tot.

El temps va anar passant, i les portes de l'adolescència i l'edat adulta s'obrien davant nostre, mentre es tancaven darrere dels meus pares. En Claudi s'havia convertit en un home fort i ben plantat, de somriure enlluernador i gran intel·ligència. Encara que ja no érem petits, les eternes nits a la bodega seguien sent el nostre ritual més sagrat. I va ser allà, entre àmfores d'oli i vi i sacs de blat, que vam caure l'un rendit als peus de l'altre.

Em vaig enamorar profundament d'en Claudi. D'un esclau, d'un objecte. Del meu millor i únic amic. I en Claudi s'havia enamorat profundament de mi. De la filla d'un ric comerciant. De la seva mestressa i la seva amiga a la vegada; de la persona que amb tant sols aixecar un dit podia enviar-lo a l'infinit pou de la mort del que no en sortiria mai més; la que l'havia mirat als ulls com si fos una persona de veritat. Els dos sentíem espines clavades ben al fons del cor; espines en forma del nostre amor prohibit, impossible. I va ser mentre agonitzàvem, que va arribar aquella nit d'hivern.

Tornàvem de Cadis, rumb cap a Tàrraco, quan el cor del Lucius va deixar de bombejar sang per les seves venes. Amb el seu últim alè, va nomenar hereu en Juli, capità del vaixell i amic de confiança. I després, va caure en el son etern del que ningú mai més desvetlla; va iniciar el seu últim viatge cap al regne de Plutó.

Tant la meva mare com jo ens vam sumir en una profunda tristesa; em sentia dins d'un malson, maldant cada segon per despertar-me. Vaig substituir les corredisses per la coberta per llargs matins sense sortir del llit; els fets i amagar a la bodega per inacabables tardes absorta en l'horitzó, amb el cap buit de tot pensament, sense fer res més que mirar el Mediterrani. El mar que el meu pare tant s'havia estimat. En Claudi, simplement, m'agafava la mà, compassava la seva respiració amb la meva, i em deixava l'espatlla per plorar. I això era tot el que necessitava. Però aquest núvol de dol que ens envoltava a tots es va acabar ràpid quan vam albirar Tarraco des de la proa. Vam desembarcar al port de Tarraco un matí assolellat. Realment, era un port preciós. Veia gent de terres llunyanes parlant altres llengües per on passava; barques plenes de peix que descarregaven els pescadors; altres comerciants cridant amb alegria les meravelles de la ciutat. En Juli, la meva mare, jo i en Claudi com a acompanyant, vam anar a comprovar els rumors de magnificència sobre Tarraco. I no s'equivocaven.

Vam passar pel costat de l'imponent amfiteatre, d'on ens arribaven els brams dels gladiadors i els crits del públic embogit; vam escoltar els renills dels cavalls i el fregar de les rodes de les quadrigues des de fora del circ; vam quedar admirats en veure l'enorme fòrum amb l'enorme temple d'August al fons de tot, dominant la viva plaça majestuosament. Ens vam deixar arrossegar pel fort cabal del riu de gent; vam passar la tarda mirant parades, tastant el peix que havia vist a les

xarxes del port aquell matí, deleitant-nos amb petits glopets del vi tant bo de les vinyes d'aquella terra.

Ens vam hostatjar en una hostel a la vora del port. Era més tard de mitjanit quan vaig notar que em tocaven l'espatlla, suaument, amb afecte. No em va caler ni girar-me per saber de qui eren aquelles mans. En Claudi em va murmurar, a cau d'orella, vessant el seu alè càlid sobre la meva pell:

- Sortim d'aquí.

Vaig somriure, un somriure invisible entre la foscor de la nit. No em vaig ni vestir; la brisa marina acariciava el meu camisó amb delicadesa. Vam tombar pel port agafats de la mà, com si fóssim una parella normal. Però què vol dir ser normal?

Vam baixar fins a la platja, i un cop allà, en Claudi es va asseure a l'arena que ens feia pessigolles, i em va mirar als ulls. I, sota les estrelles a la platja de Tarraco, vaig sentir com si aquella paleta de marrons m'absorbís i em transportés al port d'Òstia tants anys abans, quan el vaig comprar. I tenia la mateixa mirada. El noi de disset anys que tenia al davant, el meu millor amic, el meu amor prohibit... tenia la mateixa mirada que quan era un nen. Seguia tenint aquells profunds pous dins dels seus iris. Però ja no eren de dolor.

- Gràcies- va murmurar, sense deixar de clavar-me la mirada.- Gràcies per haver-me salvat. Vés a saber què m'hauria passat, si m'hagués comprat algú altre... Gràcies. Per tot. Per la teva amistat, per la teva confiança, pel teu amor...- les llàgrimes li rodolaven galta avall, com rius que van al mar.- Gràcies per haver-me mirat als ulls com si fos una persona.

Es va enterrar a plorar als meus braços. El vaig abraçar amb força, amb la mateixa força que ell m'havia abraçat a mi quan el desconsol per la mort del meu pare m'assolava.

- Gràcies a tu per haver estat el meu amic- vaig sanglotar, agafant-lo amb més força.- Gràcies per haver-me fet riure, per deixar-me l'espatlla a l'hora de plorar, per abraçar-me quan sentia que el món s'ensorrava. Gràcies per no haver-me fet sentir tan sola.

Li vaig agafar el rostre amb les mans, i sense pensar-m'ho dos cops, li vaig fer un petó als llavis. Lent, dolç, suau. Amb gust de llàgrimes. A la platja. Sota les estrelles. A Tarraco. Vora el port.

- Claudi, t'estimo- vaig murmurar.

La seva resposta va ser un altre petó. Més intens que el primer.

- I jo a tu, Clàudia.

Els nostres llavis es van fondre per tercera vegada. Era el primer cop que els dos besàvem algú. Sentia una barreja d'amor i adrenalina corrent-me per les venes. En aquell moment no m'importava res. Ni qui era jo, ni qui era ell. Només m'importava qui érem nosaltres en aquell precís instant.

Em vaig despertar el matí següent encara amb el gust dels seus llavis a sobre dels meus. Després d'una barreja de petons, llàgrimes, i promeses d'amor sota la lluna, vam tornar a l'hostal. En Claudi, sent esclau, havia hagut de quedar-se a dormir a l'estable. La meva mare estava asseguda a la vora del llit, pàl·lida i espantada com si el fantasma d'en Lucius acabés d'aparèixer.

- Què passa?-vaig córrer al seu costat.

Era incapaç de respondre'm, però em va assenyalar una nota i una bossa plena del que semblaven monedes. Tremolant, em vaig adonar que era la lletra d'en Juli.

Em sap greu, però espero que compregueu les meves accions. Ahir a la tarda vaig fer tots els negocis que calien al fòrum, i aquesta nit la tripulació ha estat preparant el vaixell. Salpem a primera hora del matí. A l'hora que llegiu això, nosaltres ja hurem abandonat Tàrraco. Suposo que podeu entendre que no em puc permetre seguir carregant per tot arreu la vídua i la filla del meu predecessor. Us he deixat uns quants diners en aquesta bosseta: és el que m'han pagat els de l'amfiteatre per en Claudi.

Juli

No m'ho podia creure. Als ulls de la meva mare hi cremava amb intensitat el foc de la traïció i la culpa. Als meus, hi brollaven les llàgrimes. Què faríem, dues dones, soles en una ciutat desconeguda, amb tant sols unes monedes? Unes monedes que havia aconseguit venent en Claudi... El cor se'm va aturar. Sentia com si unes mans invisibles m'escanyessin lentament, fins a treure'm tot l'aire dels pulmons. No em podia fer a la idea de perdre'l. De cap de les maneres.

La meva mare seguia immòbil, estrenyent el llençol del llit desfet amb tanta força que s'hi marcaven les venes de l'esforç. No vaig dir ni una paraula. Em vaig posar el primer vestit que vaig trobar, i vaig córrer fins a l'amfiteatre. Vaig córrer com si no hi hagués demà; sentia com si la sang que corria a través de mi s'hagués convertit en magma i els meus músculs fossin fets de foc. Em vaig aconseguir esquitllar entre la gent de les grades, i després d'unes cruentes i sanguinàries batalles, van anunciar que era el torn d'un esclau nou, recent arribat.

En Claudi va aparèixer. Vestit amb una armadura i una espècie de llança

com a arma. No vaig poder veure tots els moviments del combat contra l'altre gladiador a causa de les llàgrimes, però sentia com si el seu dolor fos meu. M'esguerrava per dintre a cada gota de sang que perdia. I, quan el meu estimat queia a terra derrotat, i la gent cridava: *Iugula, iugula!!* (degolleu-lo, degolleu-lo!!), el món es va aturar. Tot es va parar. Només hi érem jo, en Claudi, i la daga a punt d'arribar a la seva gola. I, en el seu últim alè, em va mirar. Als ulls. M'havia trobat entre les grades.

En aquell moment, l'únic en que podia pensar era que desitjava poder tornar enrere en el temps. Poder tornar a agafar-li el rostre amb les mans, i sense pensar-m'ho dos cops, fer-li un petó als llavis. Lent, dolç, suau. Amb gust de llàgrimes. A la platja. Sota les estrelles. A Tàrraco. Vora el port.

Mireia Mejías Roca

Col·legi Vedruna-Sagrat Cor - 2n d'ESO

SEGON PREMI DEL PRIMER CICLE D'ESO

ARA JA ÉS TARD

El pescador mira les estrelles. Les observa, mentre s'apropa al cel; mentre es perd en un mar sobre el qual no navega, sinó que s'hi submergeix, i s'oblida de tot per centrar-se en ell mateix, un humil vell sense històries per explicar; sense res més que una vida perduda, presa per la seva pròpia estupidesa.

Dins el seu cap, rememora els moments feliços de la seva vida. Els seus temps bons, com se sol dir.

L'últim és un record que, tot i els anys, conserva ben fresc, com un peix a la llotja; un somriure, no només amb els llavis, sinó també amb els ulls, amb tota la cara, amb tot el cos. El somriure únic de la seva filla. S'hi fica de cap, i deixa la barca a mercè de les onades.

Es transporta; torna a tenir vint-i-dos anys. Balla amb la seva dona, la Júlia, mentre observa la preciosa criatura que ha portat a la llum. Té poc menys d'un any, però ja diu paraules soltes. No plora, sinó que el mira amb uns ulls color safir que brillen d'innocència.

Ensenya les dues dents que té, a la part inferior. Tot i semblar-ho no és un somriure incomplet; hi ha molts somriures que, tot i tenir totes les dents, són més buits que qualsevol altre.

Recorda tot això. Li encantaria tornar i reparar la seva vida; curar les ferides que es va fer, i que mai cicatritzaran.

“Però ja és tard”, es diu.

Retorna al present, pres del gran dolor que li provoca evocar el passat. Quan ell representava alguna cosa per a un món cruel.

Agafa el timó, i s'adona que l'embarcació se'n va a la deriva. El fa girar, i d'un sol moviment reprèn el control.

Tan de bo tot fos tan fàcil. Tan de bo tot es pogués canviar d'un cop de mà.

Tan de bo qualsevol rumb pogués ser redirigit amb un senzill gir.

Però no és així. En el present, els actes que escollim marquen el pas de la nostra vida. El nostre temps; nostre i de ningú més. Podràs triar les teves accions en el present, però en un futur veuràs la xarxa que tu mateix t'has teixit; i, t'agradi o no, hi quedaràs atrapat. Seràs com un peix capturat pel corrent que ell mateix ha escollit.

El pescador es torna a perdre en les estrelles. Les observa, i recorda lliçons de l'escola, on li explicaven que moltes d'elles, tot i poder ser vistes, ja no existeixen. Van explotar molt temps enrere, molts anys llum, i ja només en queda un rastre, una il·lusió.

El pescador s'hi sent identificat. Ell també és una il·lusió del que havia sigut feia molt. No li queda res; només una barca i els seus peixos, les seves canyes, les seves xarxes.

“Ja són més coses de les que em queden a dins”, pensa amargament. “Què tinc, a banda de records, d'il·lusions? Ni tan sols tinc somnis ni ambicions; sóc un vell pescador, la vida del qual ha estat la víctima d'accions estúpides. Ja no sóc res, ni tornaré a ser-ho mai”.

Però, què vol dir sentir-se ple o buit? Què vol dir ser algú?

El pescador reflexiona, mentre de reüll vigila la direcció del petit vaixell. Pensa en la seva vida, i comença a plorar. Plora per la seva dona, per la fatal discussió que va acabar amb un desenllaç; plora per la seva filla, que ja deu haver tingut nens, potser néts i tot, però que mai no s'ha molestat a anar a buscar-lo; plora per ell mateix, per no haver tornat ell tampoc. Per no haver lluitat. Per deixar que tot passés. Per no haver fet res.

Amb el cor encongít, el pescador es recorda que res d'això importa ja. Ara ell no és res, no és ningú.

El món s'ha oblidat d'ell, i ell es vol oblidar del món. Però no pot, perquè hi està ancorat; no en pot sortir, i està condemnat a continuar sent una il·lusió, una existència etèria, fins que el cos en què està tancat deixi de funcionar.

Es veu a ell de nou, fugint de la seva pròpia casa de manera ferotge; deixant enrere la seva família; abandonant el que sempre havia conegut.

Es veu agafant el seu vaixell i salpant des d'Itàlia, per acabar en una ciutat portuària: Tarragona, el refugi dels seus mals. Un lloc on començar una nova vida. On tornar a ser algú.

Es veu agafant un pis encara buit amb vistes al Mediterrani. Es veu imaginant-s'hi un futur, intentant eliminar el passat.

Però el passat mai s'ignora; sempre estarà allà, disposat a ajudar-te o a atacar-te. Només tu pots escollir què fer-ne.

Es veu preparant la barca i sortint a pescar per primera vegada. I a l'endemà. I al dia següent.

Es veu utilitzant la pesca com una eina d'evasió. Com un refugi. Com un cau.

I així veu com passen els anys; anys gastats en una única ocupació. En un únic motiu d'existència.

El pescador hi pensa ara, després de tants anys, després d'haver tingut temps d'arreglar-ho.

S'adona del seu gran error. De la seva manera de malgastar una vida sencera. Després de tot aquest temps, s'adona que no és res; que és fum, que ja no existeix.

I una estrella més s'apaga en el firmament.

Teresa Ferrer de Noguera

Col·legi Vedruna-Sagrat Cor – 2n d'ESO

LA FILLA DEL MAR

Estimat mar;

Tità colossal, impàvid presoner al qual no se li permet fugir del seu tancament terrenal.

T'enyoro, saps? La teva ferocitat, la teva divina intransigència, la teva ràbia continguda i implacable...

De vegades m'agradava fantasiejar en com seria la vida lluny de tu, en com podria aixecar-me un matí i no tornar a veure a les ones fer la seva particular dansa quan puja o baixa la marea, en com trobaria a faltar la particular olor de salnitre que s'adhereix tan dolçament a la pell i que desprenia la teva enorme i profunda massa d'aigua.

Ja no admiraria, com acostumava a fer, l'humil paisatge que m'oferia aquell barri marítim de la ciutat de Tarragona que duia per nom "El Serrallo". Hauria de deixar enrere els seus edificis característics i la seva aura emblemàtica. No tornaria a gaudir de les seves festes patronals, de la seva gent ni tampoc de la pau i tranquil·litat que emanava.

Però suposo que no tots els plaers de la vida són tan efímers com semblen; simplement la durada d'uns es perllonga més que altres, sent així molt necessaris per al nostre obstinat enteniment.

En aquests moments me n'adono de tot el que he deixat enrere amb l'afany de perpetuar la meva vitalitat desgastada. I tot i així no he aconseguit trobar el punt exacte en què es va produir aquest truncament del meu propi concepte de vida quotidiana.

La teva mirada i la meva disten de milers de quilòmetres infinits invisibles als ulls aliens; i l'abisme divisorí és tan atroç que m'aventuraria a dir que des d'ell es veuen les entranyes del món. Empenyida per les emocions que em suscita aquesta sensació, m'imagino caient per ell; impotent davant la situació; però, l'única cosa que em motiva a fer-ho, és una vida marcada pel dolor agut de l'agonia apàtica i desconsiderada que m'ha propinat el fat.

Et miro, pensativa, fràgil davant aquestes ones cristal·lines i escumoses; i per

un moment, per un sol instant desitjaria que elles m'arrossegessin i em fessin arribar fins a tu; al teu costat només mancarien les preocupacions, la tristesa marxaria seguint la senda que li dicta el gran far que es pot divisar a la costa; i des de la llunyania giraria el cap només per assegurar-se que el meu somriure no s'esborraria. Emportant-se per sempre allò que em turmenta, aquest malestar que no em deixa viure en pau.

És curiós com de vegades el destí irromp en el teu camí; desviant-te així del que creus el teu objectiu essencial i imprescindible per sobreviure en l'enorme mar de l'existència humana. En uns segons pots passar de l'èxit a estar sumit en la penombra del fracàs. I mentre tu, simplement tu, et quedes allà; impassible, sense saber molt bé què fer o dir, sense forces per continuar aquest trajecte fantasmal i burleta que no era més que un altre miratge fallit de la pròpia vida.

El meu pare, com a bon pescador, solia parlar-nos de la grandesa de la mar i la seva ferocitat; de com milers d'homes han mort sucumbits davant els seus encants per no saber valorar el que ell anomenava "El Gran Tresor".

Nosaltres sempre hem tingut bona relació; tot i que des que la mare va morir, vaig començar a construir una barrera que em separà del món exterior, i això ho incloïa a ell també.

Encara que, va haver una època, abans de la pròpia caiguda de la monarquia i els seus descendents, en la qual semblàvem haver començat a recuperar el vincle paternofilial que ens havia mantingut units en el passat. Va ser just quan van decidir arrabassar-me l'únic indici de felicitat que em quedava donant pas a l'inici d'una lluita inversemblant per la transició geopolítica; des d'aquest succés no l'he tornat a veure. Les tropes van trucar a la porta de casa i el van reclutar immediatament. Mai oblidaré l'últim consell que em va donar abans de marxar cap al seu fatal destí:

- *"Recorda amb atenció, filla meva; Millor navega qui té bon vent, que qui rema amb molt alè"*

En aquest accidentat comiat, moltes emocions contingudes es van quedar al tinter, esperant apaivagades per veure la tènue llum que entrava per la nostra miserable finestra.

Ara la meva delicada ànima és plena d'un embolic que culmina en un nus aparentment impossible de deslligar, està format per totes i cadascuna de les meves cabòries irracionals; simplement algunes són més fermes que altres; però en conjunt són gairebé intangibles. Em produeix tal desassossec que sento com l'ansietat em domina, no ho puc controlar, és superior a mi.

Amb el temps ho he intentat superar; una reflexió m'ha ajudat molt en aquesta àrdua tasca:

“Una decepció és un martell que et colpeja. Si ets de vidre, et trencarà, si ets de ferro, et forjarà”

Tal com deia el raciocini trobat a partir del meu patiment; en aquests moments no em puc permetre ser de vidre; tot i que aquest estigui fet amb fina sorra de platja, procedent del meu paisatge estimat.

He de ser de ferro per poder suportar aquesta dura càrrega que amenaça amb imposar-se a la meva esquena; així ningú podrà esquinçar les delicades emocions que floreixen indiscriminadament sota la meva epidermis.

Cada tarda passejo pels paviments que formen el sòl del port, amb l'únic objectiu de treure'm del cap els horribles esdeveniments dels darrers mesos. Mentre camino m'agrada observar el trajecte dels vaixells i imaginar la història que hi ha amagada darrera d'ells: alguns són mercaders, d'altres pertanyen a aficionats pesquers i els més recents... Només duen la guerra escrita per totes parts.

Per a mi són perfectes eines de matar; encara que mai hagin disparat, encara que mai hagin disposat l'estratègia de combat, encara que mai hagin iniciat aquesta absurda lluita mal encapçalada.

Només han fet falta un parell de setmanes perquè les tropes defensores del conflicte s'hagin fet amb el control del Port de Tarragona; i l'últim indret en caure ha estat El Serrallo. El barri ha perdut la seva distintiva calma; l'ambient que es respira està format per una inquietud abismal, però sobretot per una íntima por que no deixa indiferent a cap habitant.

Però els vents del port, no només duen l'agre alè de la mort i les seves conseqüències; de vegades porta rajos d'esperança camuflats entre els soldats i l'armament massiu que es descarrega dels navilis militars ancorats.

La meva inestabilitat mental es debat entre la fràgil línia que es dibuixa enmig del seny i del seu més gran enemic que porta per nom bogeria; i això provoca que les meves alienacions mentals cada cop siguin més assídues.

La situació latent em fa reflexionar més freqüentment; ja no puc mirar cap a un altre costat i fer com si res. He perdut tot allò pel que estava disposada a destruir-me; però ja no tinc res a perdre. Només em quedo jo mateixa.

A la ment tan sols em ve una cita que el meu pare declamava constantment:

TREBALLS PREMIATS

“Un vaixell està més segur quan és al port, però no és per això pel que es van construir els vaixells”

Sento que ha arribat la meva oportunitat, és el meu torn. Tinc el poder de canviar les coses.

Demà iniciaré un viatge que potser s'exhaureixi amb la pròpia vida.; però és hora que el món conegui la meva història i que em conegui a mi.

No tornaré a ser invisible.

Trobaré la forma de fer que aquesta inútil guerra cessi.

Lluitaré i triomfaré.

Perquè sóc invencible.

Ara ho sé.

Perquè jo sóc la filla del mar.

Verónica Povedano Villarroel
Escola Joan XXIII – 4t d'ESO

SEGON PREMI DEL SEGON CICLE D'ESO

EL VELL PESCADOR

Una tarda d'estiu, mentre l'Andreu admirava el mar per la finestra del seu piset del Serrallo (el barri mariner de Tarragona) i sentia el motor dels vaixells del port, van trucar a la porta. Eren els seus néts, que hi anaven de visita com cada dimecres.

Els "nanos", com ell deia, acabaven de sortir de l'Institut *Martí Franquès*, només els quedaven dos dies per acabar les classes (ja feixugues) i començar les vacances. Aleshores, podrien passar tardes senceres amb l'avi, qui els explicaria històries de pirates ansiosos per trobar el seu tresor, peixos que recorrerien els mars en busca d'aventures i vaixells que naufragarien amb un únic supervivent enmig d'una illa deserta.

Els nois admiraven el seu avi, un vell mariner que explicava històries i cantava cançons, dia sí dia també, sobre la seva vida a alta mar. Tenien planejat que els ensenyés a fer nusos de mariner més complicats i a pescar amb canya, encara que ja en sabien perquè, de petits i fins ara, ja els havia anat ensinistrant en aquestes arts.

L'avi s'ho passava bé recordant vells temps i podent explicar-ho als seus néts. El feia feliç veure que, tot i no ser tan "nanos", es divertien escoltant-lo. A més, era l'únic que li quedava: recordar el passat, ja que el present cada cop li era més difícil guardar-lo a la memòria.

Un cop acabades les classes, com van dir a l'avi, els nois anaven a visitar-lo cada tarda i, com a *Les mil i una nits*, ell els desenrotllava històries que deixava sense tancar per tal de continuar-les al dia següent. Els nois, com de costum, esperaven ansiosos l'endemà per endevinar-ne el desenllaç i com en començava una altra.

Les faules tenien en comú la mar i, normalment, totes eren molt semblants. Però el vell pescador les interpretava de forma màgica, fent que un mateix conte, puntualitzat repetides vegades, en semblés cent de diferents.

Era així que, un dia, el que a la resta de persones ens pot semblar una llegenda més d'un mariner i una donzella, als nois, els va semblar una història

extraordinària de l'avi, que la il·lustrava amb més emoció que mai.

Així feia la història:

Hi havia una vegada... un jove mariner a alta mar que estava cansat de no trobar cap peix per endur-se a la boca. Junt amb la resta de la tripulació, tipa de les tempestes, de no dormir i d'alimentar-se, des de dues setmanes enrere, a base de llaunes i pots de conserva, va decidir fer rumb al port.

Un bon dia, el mariner va entreveure una gran cua de peix. I tots van llepar-se els dits en aquell mateix moment. L'estrany va ser el seu color: cada pescador la veia diferent. El jove mariner la veia d'un color turquesa ben clar que li recordava al penjoll de la seva mare, a qui trobava molt a faltar.

Després de diversos intents per atrapar-lo (emprant xarxes i tot tipus d'estrís i arts), van veure que no era un peix, sinó una sirena. Els mariners es van quedar bocabadats, pensaven que estaven somniant. En canvi, el jove considerava que tot era ben real. De fet, va decidir anar cap a la sirena i parlar-hi.

En apropar-se-li, va veure un reflex. Era el d'un penjoll que duia al coll, just com el de la seva mare! En contemplar-lo, l'expressió de la cara li va canviar. La son va fer-li una mala jugada i va pensar que la sirena havia matat la seva mare i que se n'havia quedat el penjoll. Llavors, va decidir atacar-la. Sense èxit, ja que ella va escapar, deixant-lo perplex i atònit mentre la resta de mariners el miraven amb sorpresa. Semblava boig!

Els altres creien que la manca de menjar i dormir li havia afectat més del compte i van tractar de calmar-lo, però no ho van aconseguir. Va llançar-se a l'aigua per tractar de seguir-la i allà va despertar-se de cop, comprenent el seu estat.

L'aigua estava gelada (degut al fred del gener) i el jove s'estava congelant. La resta de mariners el van pescar i van embolcallar-lo amb totes les mantes que tenien. Però, si no entrava en calor ràpid, no duraria molt. Després d'uns dies, va empitjorar i van prendre la decisió de dur-lo a terra perquè el visités un metge. Ja no quedava gaire per arribar al port més proper, el de l'antiga Tàrraco.

Mentrestant, el noi aguantava com podia. Per fi hi arribaven, però havien de buscar algú que sabés on trobar un doctor, ja que tots els establiments com botigues o restaurants estaven tancats i no podien preguntar-ho. Per sort, una noia que cosia una xarxa per a pescar va veure que necessitaven ajuda i, en conèixer la situació, va oferir-se a avisar un amic seu. Un cop a ca l'Eduard, el metge que coneixia, ella va encendre la llenya i va fer-los unes infusions ben calentes.

Però, com que, al jove malalt, l'havia de visitar el metge d'aquí dos dies per assegurar-se que no anava a pitjor, encara no podien marxar. La resta de la tripulació va aprofitar

l'ocasió per fer turisme, visitant la part alta de la ciutat, com les restes romanes o la Catedral i també el balcó del Mediterrani.

El noi va haver-se de quedar més temps per recuperar-se i la noia va oferir-li casa seva. Ell ho va acceptar i van fer-se molt bons amics. Durant la seva estada, anava rebent cartes de la seva mare i, en l'última, ella li deia que es trobava molt malament i que volia acomiadar-se d'ell i de l'amiga que tant l'havia cuidat. Per aquest motiu, volia regalar-li el seu penjoll de la sort.

La noia, en llegir la carta d'aquella pobra dona, va sentir-se molt agraïda, però no va voler acceptar el penjoll. Creia que era el seu fill qui l'havia de guardar com a record de la seva mare. El noi, sense poder fer-la canviar d'opinió, va guardar-se'l i...

En dir aquestes darreres paraules, l'avi ja no reconeixia els seus propis néts. Ells, espantats perquè no s'ho podien creure, van fer el cor fort i van tractar d'explicar-li qui eren. Veient que això no funcionava, van decidir marxar, pensant que, a l'endemà, es trobaria millor.

Malauradament, el pobre home, al cap d'una estona, va adonar-se del seu lapsus, comprenent que el seu estat d'Alzheimer empitjorava cada cop més.

Per calmar-se, va agafar un sac amb algunes provisions, va baixar al port, va agafar la seva petita barca i va endinsar-se al mar. Allà, va decidir que no volia fer sofrir la seva família ni volia que el recordessin en un estat deplorable. Tot seguit, va agafar totes les pastilles que duia dins el sac i se les va empassar. Al final, va llençar-se al mar i, després d'uns minuts, on abans nedava l'avi Andreu, ara només hi havia un cadàver surant. Una hora més tard, d'allí va sortir un petit peix que saltava ben alt damunt les ones.

A l'endemà, la guàrdia costanera va trobar el seu cos sense vida i va avisar els familiars. Quan els van donar els seus efectes personals, van veure que, entre les seves coses, hi havia un penjoll amb una perla de color turquesa. Quan els néts van assabentar-se'n, no s'ho creien: era com el penjoll de la història!

Tres anys després de la mort del seu avi, els nois, mentre miraven un antic àlbum de fotografies amb el seu pare, van veure el mateix penjoll: una dona el duia al damunt. El pare va dir-los que aquella dona tan guapa era la seva àvia, és a dir, la mare de l'avi i besàvia dels nois. Llavors, ells van començar a regirar armaris i baguls de les golfes per veure si hi trobaven alguna connexió entre la història de l'avi i la realitat.

El noi deia que potser no era res, que només volien tenir alguna cosa que els arrelés a l'avi i justificés la seva mort d'una manera molt menys dolorosa que no pas sentir que s'havia pres unes pastilles abans de saltar al mar. En canvi, la

noia estava convençuda que hi havia alguna connexió, que aquella història era diferent a les altres i, per això, l'avi l'explicava amb tant sentiment.

Dins una antiga caixa de fusta amb motius marins i feta malbé, la noia va trobar-hi un grapat de cartes. Les va obrir i les va llegir amb impaciència, esperant trobar-hi quelcom.

Les cartes estaven escrites per una dona. En una d'elles (l'última), s'acomiadava del seu fill i la seva amiga per una malaltia. A la carta mencionava un penjoll, el qual regalava a l'amiga del seu fill com a mostra d'agraïment. No podia ser. L'avi els havia narrat la història de la seva pròpia vida! Allò n'era la prova!

En aquell moment la noia va deduir que el que l'avi volia era regalar el penjoll a la seva amiga. Per això va endur-se'l a la barca, perquè el trobessin i l'hi donessin, ja que ara, un cop mort, no podia rebutjar-lo. Per tant, la noia va preguntar pel barri si algú coneixia la Mina (l'amiga del seu avi) i, en trobar-la, va portar-li el penjoll i va explicar-li el que havia passat.

La dona, trasbalsada per la notícia, va acceptar-lo sense dubtar, volia complir l'última voluntat del seu amic.

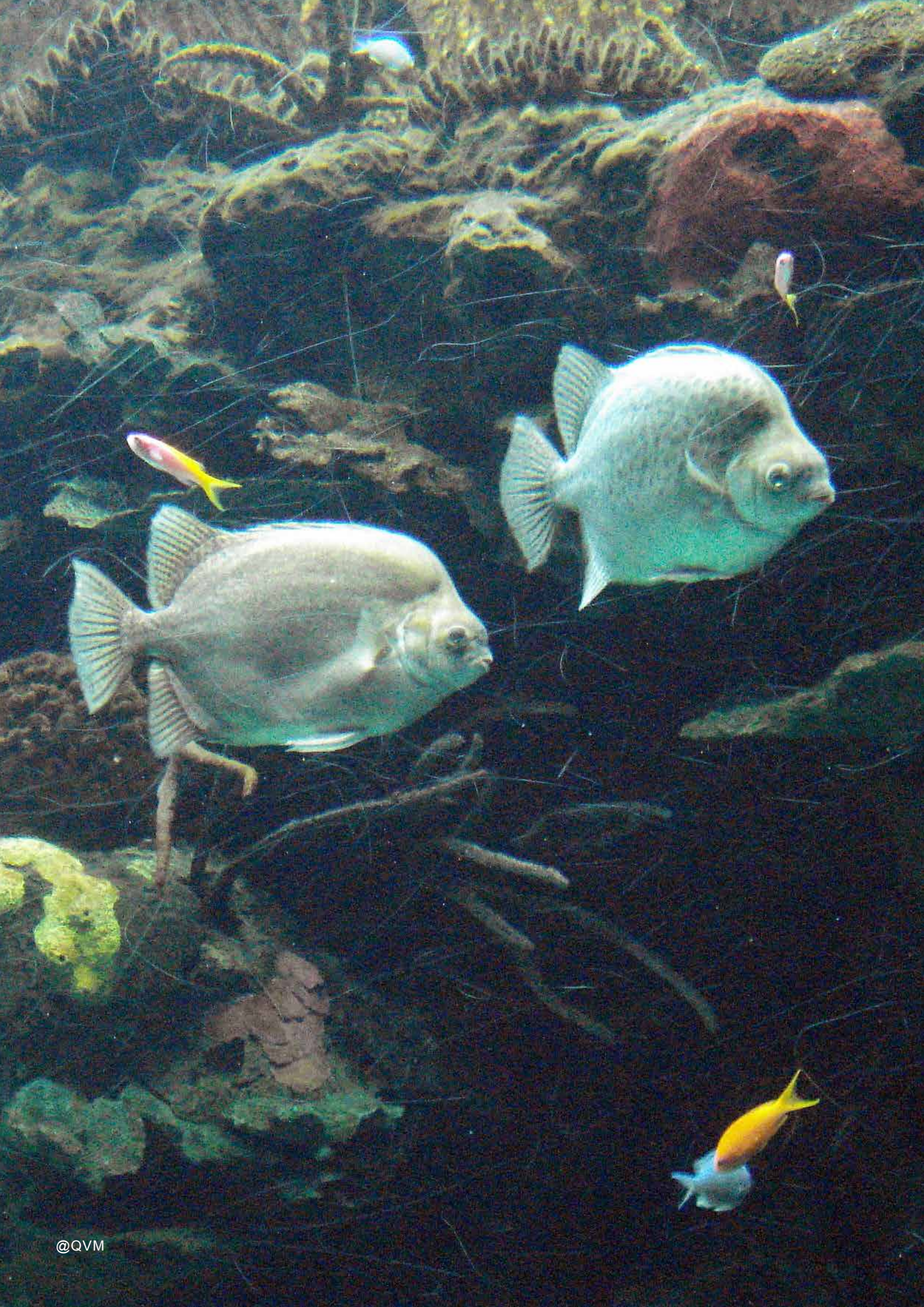
A partir d'aleshores, la néta de l'Andreu, la Laia, anava a visitar la Mina cada tarda per fer-li companyia i ella li explicava històries sobre el seu avi, assegurant-se, així, que els seus records no moririen mai del tot, perquè sabia que ella els guardaria i, algun dia, potser els explicaria a algú.

Alba García Robles

Institut Antoni de Martí i Franquès – 4t d'ESO

PRIMER PREMI BATXILLERAT

BERGANTINA

Arriben a port d'horabaixa, excepte els dies que hi ha temporal. A cada poble s'hi respira gent diferent. Per a ella, però, el perfum de la Mediterrània és el mateix.

Sempre es lleva amb l'albada, mentre les altres ments dormen, i s'apropa a la vora del mar. S'hi remulla els peus fins que l'envaeix la temptació de notar, tota ella, la calidesa de les ones del matí. A vegades s'hi banya per alliberar-se de la seva existència i ser, una estona, dona d'aigua, nua, allunyada de les mirades costaneres. La joia de trobar-se sola, però, s'exhaureix amb l'arribada dels primers pescadors, que tenen pressa per alçar les veles i trobar un lloc on ancorar. Quan el soroll de la gentada comença a trencar el cant de les gavines, s'enfila al pal i deixa que el vent eixugui la seva cabellera xopa. Llavors treu la llibreta, de seda, i hi escriu:

És estrany, la tramuntana d'avui bufa amb força, però el mar és ben tèrbol i calmat. Espero que aquesta serenitat trenqui el neguit i l'amargor d'aquests dies i s'hi pugui viure en pau durant un temps. Últimament, tots estan empipats amb mi, i això que sóc l'única que treballa. Tampoc no hi tinc res a fer, és clar, sóc una criada davant d'una colla d'esquerps i feréstecs disfressats de pirates. Si no fos per tu, Bergantina, pel so de les teves fustes desgastades pels anys, per la grandesa de les teves veles al dansar amb l'aire, per la teva simplicitat a l'avançar mar enllà i pel plaer que em dona la brisa d'aquestes costes, jo ja n'hauria marxat feia temps. Mai no ha estat una idea fugaç. Tinc, fins i tot, amagat, al calaix de sota, un mapa de la bodega per poder escapar-me de nit sense topar amb ningú. Però tampoc no tinc un lloc on anar, ni amb què, ni amb qui. Potser, quan hagi estalviat prou amb la paga del capità i hagi venut més joies de joves tripulants innocents, podré recórrer els set mars i conèixer totes aquelles terres remotes que només oloro als llibres. Potser, quan tingui coratge, aniré a trobar la meva mare, lluny d'aquí, vés a saber on.

—Capità, serà difícil navegar amb l'aigua que entra per estribord. Potser és millor salpar demà, de matinada, i passar aquesta nit refugiats a Tarragona. Ens aniria bé per descansar i reposar provisions. Diuen que aquí tenen un bon mercat.

—Maleït sigui aquell qui s'atreveix a desestimar-me! Alceu les veles, lleveu

les àncores! Anem tard! Sempre anem tard! —i sempre crida amb aquesta veu ronca i fastigosa, pensa ella, mentre s'esmuny entre pals i veles.

Les seves sabates, a cada pas, comencen a ennegrir-se d'aigua que entreobra els pedaços de cuir estripats. El gèlid dels peus mig descalços fa tremolar-li el cos i una esgarrifança s'apodera de tota ella, empal·lidint-se en pocs segons la seva pell. Mentre eixuga lones i fustes mullades, amb els esbufecs del capità de fons, tem el mar i el temps. Naveguen fins a perdre de vista l'últim moll del port, però no s'adona del temps que passa fins que li tornen les punxades a les durícies de les mans. Són mar endins, acorralats per l'horitzó, imprecís, i un minúscul desencert en el rumb els pot conduir al final dels seus dies. Quan nota el regalim de les primeres gotes de sang, de tant fregar, decideix ajaure's a proa, deixant caure les cames al mar, per aprofitar els últims minuts de descans abans que l'aigua torni a inundar la nau.

No ha estat fàcil navegar amb aquest temps. A més, tothom està tens, més inquiet del compte, com si en qualsevol moment hagués d'esclatar una tempesta. Cada crit del capità que s'estén amb l'aire, salvatge i ple d'injúria, m'empeny a abandonar aquesta vida errant. El meu únic refugi és l'anhel de tornar a terra i escapar. Dol, però avui tinc por del mar.

—Baixa i acaba la feina! —l'escriidassa el timoner, potser empipat—. Necessiten mans a estribord. Quan hakis acabat, el capità t'espera a la cambra, vol comentar-te una tasca —però mai no li han confiat cap feina important, això és cosa d'homes, s'estranya ella.

Abans de lliscar avall per l'escotilla, s'eixuga el palmell de la mà, humit de suor i intranquil·litat, i es col·loca bé el coll de la brusa. Un cop a aixopluc, els seus ulls tarden a acostumar-se a l'ambient obscur, dens de polseguera. Les parets protegeixen el silenci, llarg, i, de seguida, troba a faltar el compàs de les onades. Ressegueix la fusta amb el tou del dit per guiar-se. No obstant, ja ha perdut els punts cardinals fa estona. Tot s'interromp. De sobte, una respiració aliena camina a prop seu, buscant-la, i és quan se n'adona i se li humitegen els ulls. L'únic que se sent és el batec del cor, força accelerat. I una pell aspra, que delera el seu cos de vellut, li nota les mans brutes a cada racó. Tempta el desig de resistir, però s'esvaeix ràpidament, efímer, com els crits que se li fonen a la gola asfixiada de dolor. Defalleixen els seus ossos, malferits, i, amb ells, els motius de lluita. S'allunya del món amb la ment, per escapar, almenys, en els somnis, fins que se li exhauereix la consciència i es tomba damunt la taula, encerclada pel seu alè de cervesa. És repugnant.

Mentrestant, a coberta, el vent s'apaga i l'ambient resulta inert, ressonant oceà enllà el soroll de la roda del timó. Les brúixoles perden el nord, però els

homes segueixen navegant, segurament rumb al no-res. Ja han deixat enrere les hores de sol i l'escalfor dels seus rostres marxa, a poc a poc, descolorint els somriures de tothom. Però les hores es gasten ràpid i la nit no tarda a arribar. Tornen les rialles escandaloses dels tripulants, acompanyades de copes de vi i plats que sobresurten de la taula, ben llarga, que s'aguanta amb quatre cavallets mal posats. Ja ningú no s'amoïna del temps, ni del mar, i s'obliden del dia d'avui com si no l'haguessin viscut. Tan sols els preocupa vetllar el poc temps que els queda, junts, i beure fins que arribi l'endemà.

Lluny d'ells, sola, es recolza als caps que tiben de banda a banda del vaixell. Fixa els ulls a l'aigua, encara tranquil·la, sense intenció de contemplar res. Sent disbarats i altres grolleries, sorgits de cada exaltació a la taula, que ja no li afligeixen el cor.

Potser he notat l'esperança, durant tots aquests anys, i no era res més que el desig de volar. Potser estic lligada aquí, per sempre, i no serveix de res fugir.

El seu cos, al caure, perfora la superfície de l'aigua amb tendresa, que vibra i ressona oceà enllà. Se li esborren els pensaments i l'únic que nota és la terra que l'atrapa. S'enfonsa i les algues se l'emporten, deixant-se vèncer pel pes, fins a esvanir-se amb el blau marí. Però, a fora, no ha canviat res. Les rialles embriagades dels homes amaguen cada condemna del vaixell, que segueix avançant amb les veles abaixades. Alguns d'ells dormen estirats al banc, mentre altres vetllen tota la nit, que dura anys, esperant els primers rajos de claror. No saben la tempesta que els espera, ni els mals dies que vindran, ni la por que veuran a l'avançar mar endins.

Laura Mariné Argerich

Institut Antoni de Martí i Franquès - 2n de BAT

SEGON PREMI BAT

ELS SECRETS QUE CALLEN ELS ESTELS

Els humans som com grans de sorra que s'acumulen a la platja, i tot és perfecte i estable fins que les onades del brau mar trenquen aquella pau i ens arrosseguen fins als confins del món; excepte que som humans. I la mar és la guerra. I dos grans de sorra que són remolcats pel mar, mai no es troben una altra vegada, perquè la guerra no perdona.

Aquí en aquest port, on el cel avui és gris i la mar blava, on els enormes vaixells van d'un costat a un altre i les gavines ballen a través de l'aire, aquí van passar moltes coses entre dues persones. Aquest port té història, té secrets. No d'aquells que els vaillets es xiuxiuegen durant les classes, sinó d'aquells dels quals només són testimonis dues mirades enamorades, la lluna i tots els estels.

Era l'any 1936 quan un vaixell de mercaderies va arribar a aquest port que llavors no era tan gran, ni modern, no hi havia màquines d'última generació controlant entrades i sortides de les naus, sinó homes suats i cansats que treballaven fins que el sol queia als braços de Morfeu. El moviment de les càrregues en conjunt amb l'olor dels homes tossuts i forts treballant sota el cruel sol de l'estiu era un escenari en el qual no t'esperaries una senyoreta tan delicada com aquella. La Júlia acabava d'arribar de França, en el vaixell de mercaderies del seu pare. Havia estat dos anys estudiant filosofia a París. Tenia els cabells foscos com la xocolata i els ulls verds com l'herba, igual que la seva mare.

La Júlia havia tornat a la seva ciutat natal per qüestions de matrimoni. El seu pare, un empresari ric havia decidit casar-la amb Ferran Bonaventura, un jove ric que era famós a la ciutat per ser un ferm feixista afiliat a la Falange. La joveneta no en sabia gaire de la vida, però sabia molt sobre les ideologies, perquè les estudiava. I et puc dir que la seva visió del món no tenia res a veure amb la d'aquell noi. Malgrat viure una vida ostentosa, tenia un cor humil com el de qualsevol altre.

El dia de la seva arribada, caminant una mica perduda pel port, va ensopegar amb un jove, que la salvà de quedar-se sense un parell de dents. “Tingueu cura, senyoreta” recomanà ell amb un somriure brillant com el sol que relluïa al cel.

Ella es quedà sense paraules en veure un noi tan ben plantat, tan fort i alt, amb un rostre tan atractiu; tenia els ulls color caramel i els cabells negres com la gola d'un llop. Les seves celles també eren obscures i espesses, era com un petit cop d'ull a l'Edèn.

Quan la Júlia es va allunyar, es pensà que mai més no tornaria a veure a aquell jove de clotets a les galtes, però s'equivocà.

Caigué la nit, els fanalers s'havien encarregat d'enllumenar els carrers de Tarragona, la meitat de treballadors havien acabat la seva jornada, per tant els bars propers cada vegada s'omplien més, la vida nocturna s'encenia a mesura que el sol s'apagava.

El noi de pèl bru es va haver de quedar una mica més tard, tenia un parell de feines pendants. Quan va sentir el soroll d'una bicicleta a molta velocitat, i va observar a la noia francesa arribar al port, semblava desesperada, cercant alguna cosa. Incapaç d'ignorar-la, ell es va apropar per ajudar-la. Ella en veure el portuari d'abans, va sentir el seu cor accelerar i bategar més fort, i no va dubtar a parlar-li.

“He perdut una maleta i és molt important, necessito trobar-la” explicà ella. L'Artur la va socórrer i tots junts van cercar per tot el port. Van cercar durant hores, mentre parlaven i conversaven. I quan la noia desesperada, estava cansada, ell la trobà en l'últim moment. Ella li va agrair efusivament, però va haver de marxar.

Quan la noia s'anava, ell es quedà mirant-la. Gairebé no la coneixia, però el batec del seu cor li deia que ho desitjava.

Les trobades nocturnes al port es van tornar freqüents a partir de llavors. Ella era la promesa del jove més influent i poderós de la ciutat i ell... Un noi de classe més aviat baixa amb un horari laboral abusiu i una família a la qual mantenir.

Però malgrat les circumstàncies, caminaven agafats de les mans per la platja i pel port com si no hi hagués res al món que els pogués separar. Tots dos enmig de la foscor, on només Déu i els astres els podien veure. Amb la companyia de les seves converses interminables i rialles contínues que inundaven l'aire nocturn, difuminades únicament per les cançons que entonava la mar.

Ella amb els seus delicats vestits estiuencs, i ell amb la seva roba bruta pel treball; la seva camisa, amb pantalons i tirants, i la seva boina. Els joves quasi no dormien a les nits, perquè rumiaven desperts. Tots dos aguaitaven fins que sortien els estels

per a trobar-se amb aquell port, nit darrere l'altre, perquè els dies eren com un mal somni del qual només es despertaven quan es veien l'un amb l'altre.

Però aviat van descobrir que la vida no és tan perfecta, que les cançons boniques també s'acaben, la bellesa d'una pintura no evita que es rovelli i que les onades poden trencar fins a la més dura de les roques.

Es van reunir la nit del 23 de juliol a la platja. Quan la noia va arribar el va veure neguitós, tot era fosc i la lluna era l'única font d'il·luminació, mes ella no necessitava llum per veure que el seu cor estava obscur.

Els enamorats van seure a la sorra, i després d'uns minuts en els quals quals l'únic so present van ser els sospirs de la mar, ell parlà.

“M'han reclutat per anar al front” va escopir de sobte. “Marxo d'aquí a una setmana, Júlia”.

Aquelles paraules van fer que el seu cor es contragués i s'encongís fins a tenir la mida d'un botó. Les llàgrimes no van trigar a recórrer les seves galtes, i no van parar durant una llarga estona, en la qual ell la va abraçar sense dir una sola paraula. El jove va alçar la mirada, per veure tots els estels. Mirant-lo als ulls, sabia que fins l'ossa menor el planyia. Perquè tothom sap que un home ha de fer, el que ha de fer, però fins el més home de tots té el seu taló d'Aquil·les, i allí estava l'Artur, amb la seva debilitat plorant als seus braços. Massa sentiments i pensaments encreuats aquella nit, massa dolorosos, massa caòtics i malgrat que la guerra era contra els feixistes, el noi sentia que la guerra era entre ells dos i la resta del món.

Aviat tots dos van veure com el seu paradís terrenal es veia destrossat pels mals de la guerra, pel dolor humà. La família de la Júlia va haver de fugir per por a represàlies anarquistes i l'Artur va haver de marxar al front.

“El món és la biblioteca més gran que et pots imaginar. Cada persona que veus és un llibre, amb capítols feliços i tristos” la Júlia recordà les paraules del seu avi. I es va adonar que la guerra era la crema de prestatgeries, llibres i pàgines, la reducció de cors i ànimes a cendres, la destrucció en forma de flames que cremen tot allò que poden tocar, la fi. El punt final.

Durant setmanes, l'única forma de contacte amb l'Artur foren cartes. A les

quals vessava el seu cor mitjançant la ploma i besava el paper desitjant que els seus sentiments li arribessin com un recordatori del que van ser i tornarien a ser algun dia.

La noia de forma periòdica s'informava dels avenços de la guerra, de cada moviment, de tot el que passava. I pregava per tornar a veure el seu estimat, perquè algun dia el tingués al seu costat.

Al cap de dos mesos es va adonar que no sagnava com cada mes, no sagnava en absolut. I va recordar els seus vòmits i els malestars. En anar al metge va verificar les seves pors, estava embarassada.

Va ser en aquell moment quan la Júlia es va adonar que la seva vida mai no seria la mateixa, que hi havia un abans i un després i aquell moment era el punt d'inflexió. Allò era la realitat, allò era la guerra, ciutats dividides, comunitats dividides, famílies dividides per les barreres del pensament. Perquè la guerra va ser un terratrèmol que va dividir el país en dos, creant un abisme al qual els caiguts en batalla es veien abocats. La Júlia sabia que no era al mateix costat de la bretxa que la seva família. Sabia que no es podia quedar allí i tenir el seu fill en un país en guerra, sabia que la seva casa ja no era una llar, sabia que la seva vida no era aquella. I sabia que necessitava a l'Artur.

Pobreta d'ella, que no sabia que el seu pare havia estat llegint les seves cartes secretes. I que va saber quin era el seu pla per a l'última nit del mes. De totes les coses que havia pogut fer, va fer la pitjor. Una que la filla mai no es va esperar.

La seva estratègia estava feta i tot estava a punt. L'Artur ja havia fugit del front i es dirigia a Tarragona per aconseguir la vida que tots dos desitjaven. Ja s'ho imaginava tot, la Júlia li havia parlat meravelles sobre França, tan sols arribar tots dos buscarien feina, llogarien un pis i formarien una família. El soldat mai no hauria fugit de la guerra, si no fos perquè ell es va criar sense pare i sabia el que se sentia. Per tant no permetria mai que un fill seu visqués aquest patiment. A més que fins el millor dels guerrers tenia el seu taló d'Aquil·les; i el de l'Artur era la Júlia.

Aquella nit sense lluna, la dona va arribar al port, amb una única maleta. Però l'Artur trigava i cada minut que passava l'amoïnava més que el darrer.

“Senyoreta, no tenim gaire temps, aviat he de salpar” -digué el capità del vaixell de mercaderies-, “si el seu pare s'assabenta que jo he col·laborat... sóc home mort.” “No podem marxar sense ell” -explicà la noia-, “esperem una miqueta més.”

I tan sols acabar aquella frase, van veure una figura arribar. Era l'Artur, la barba li havia crescut i encara portava l'uniforme de guerra, el seu únic equipatge era una bossa petita. Semblava tan diferent, ja no era un noi... era un home.

No es van poder contenir i es van fer una forta abraçada per a recompondre els seus cors gairebé trencats, però aviat van començar a pujar al vaixell. La Júlia ja s'havia embarcat, i l'Artur estava a punt quan va escoltar sorolls de cotxes arribant i immediatament van sortir en escena els focus dels cotxes amb un munt de soldats. "Al desertor!", cridaven tots, aixecant les seves armes i apuntant a l'Artur.

"He de marxar!", va informar el capità fent el vaixell sortir. "No, si us plau, no!", exclamà la noia desesperada, "Artur!"

El noi va intentar pujar però no va poder, mentre cridava el nom de la seva amada, i ella el d'ell, els soldats republicans van agafar al noi i se'l van emportar amb moltes dificultats, ja que el noi va oposar tota la resistència que va poder.

Tots dos enamorats separats pel foc que va cremar la seva història, la guerra. El vaixell va continuar el seu trajecte, amb una destrossada Júlia, que no tingué més remei que continuar amb el seu viatge.

Tots aquests secrets els sé, perquè els vaig viure i romanen a la meva memòria i al meu cor. Hi vinc sovint al port, a aprofitar les restes desgastades del meu cervell que amb el pas del temps es rovella cada vegada més per a reviure aquells moments que em van fer tan feliç. Ja no sóc tan jove i atractiva, els meus cabells ara són de plata i la meva pell ja no és llisa, aviat seré com la pols que el vent arrossega.

Però el cel i el mar romandran com sempre, des del primer dia, fins al final. Em pregunto quins secrets com el meu no ocultarà la lluna, quants amants secrets no haurà vist. Quantes guerres i quantes llàgrimes? Quants plors i quantes rialles? Encara m'ho pregunto, quins són els secrets que callen els estels?

Valerie Arlenis Sabino Berroa
IES Jaume I – 1r de BAT

TREBALLS SELECCIONATS

(Per ordre alfabètic de títols)

AIXÍ VA SORGIR

Va ser el silenci el que va fer aquest viatge diferent als anteriors. El vent encara assotava les veles i xiulava a les escotes. Les onades trencaven contra el casc de la fibra de vidre. I hi havia molt de soroll... Però el que faltava eren els cants dels ocells que, en viatges previs, havien rodejat el vaixell. Els ocells faltaven perquè els peixos faltaven.

Mentre pescàvem, o això intentàvem, en Marc, que venia preparat amb el seu equip de busseig que li vam regalar pel seu catorzè aniversari, va voler saltar de la barca per endinsar-se al mar i descobrir la fauna que hi havia. Tot i negar-li el permís, com un adolescent de mena, va ignorar les meves advertències i s'hi va capbussar.

En un lloc on sempre hi havia vida, en aquesta ocasió abundava la brutícia i els centenars de plàstics acumulats (que ves a saber a quina boca de peix aniran a parar) anaven flotant entre tèrboles molècules d'aigua. Vaig reflexionar sobre la falta de preocupació per la contaminació marina, ja que era la causant del perill d'extinció en el qual es troben milers d'espècies que viuen al mar. Però, com solucionar-ho si, des d'aquí, veig les petroquímiques, aquelles que aboquen els seus residus aquí mateix? Vaig decidir deixar de pensar-hi perquè considerava que tot sol no podia iniciar cap protesta i, si s'havia de canviar la situació, havia de començar per la implementació de polítiques estrictes per part de l'Ajuntament que no el veig gaire convençut d'ocupar-se d'aquestes qüestions ecològiques en les quals ens juguem el futur del planeta.

Passats set minuts, en Marc, que ja començava a tenir els llavis morats i tremolins a causa de les baixes temperatures que hi havia, va sortir a la superfície decebut. No va aconseguir veure ni tres tristos peixos. El més destacat que va poder observar va ser, a una distància considerable, una gran medusa de tonalitats rosades que es desplaçava lentament.

Aquesta vegada, en aquesta gran porció del mar Mediterrani en la que ens trobàvem, el total de peixos que vàrem pescar en tot el diumenge al matí en van ser dos. Només la desolació del mar Mediterrani va rodejar la nostra embarcació

mentre recorriem un mar fantasma.

Així doncs, un cop arribats al port, vàrem seure al Bar Llevant per reprendre forces per continuar el dia. En Marc va demanar un gelat de vainilla, xocolata i maduixa i jo una cervesa ben freda. Dos minuts més tard, va arribar la meva dona, la Xènia, i el meu fill petit va preguntar:

- Mare, com vas conèixer el pare?

I ella li respongué:

- Havíem salpat després de sopar. El cel estava net de núvols i la lluna minvant deixava espai a les estrelles. El mar dormia tranquil i la navegació transcorria en absoluta calma. Havíem de navegar moltes hores i jo no hi estava preparada. Dies abans de sortir ja estava morta de por. Temia el mar, els marejos, les onades. He de dir que havia somiat amb freqüència que em trobava enmig d'un oceà d'ones gegants que em feien ballar en contra de la meva voluntat. El David, per contra, somiava en explorar les platges amagades en països remots, en ser un cargol de mar, vivint amb la casa a sobre, sense més domicili fix. Sí, fill meu, eren somnis oposats per a persones que s'estimaven amb bogeria.

La idea era arribar a Mallorca on passariem el cap de setmana fent una ruta per les diferents cales. Jo no volia anar-hi. Vaig desitjar, amb totes les meves forces, que el cel s'omplís de tempestes, que el vaixell tingués qualsevol avaria, emmalaltir per una grip i altres estupideses per l'estil. Tenia por. Molta.

Has de saber que la meva primera experiència marinera em va tenir allunyada dels ports i els vaixells més de dos anys. T'explicaré el perquè. Vaig decidir d'embarcar amb uns amics tan inexperts com jo. Tots ignorants dels efectes que el balanceig que el veler podria fer (i va fer al nostre estómac). No era la nostra idea vomitar a babord i estribord mentre el patró veia esfumar-se la il·lusió de tenir tripulació amb la qual gaudir del mar. Ton pare, enamorat de mi, va acceptar amb resignació cadascuna de les meves queixes. Ens menteixen en les pel·lícules amb roba elegants, el vi, el romanç. Tot mentida, repetia jo mentre trencava una mica més el seu somni.

El vaig tornar a intentar altres vegades. Totes van sortir malament. Estic segura que era la meva por a perdre el control, a sortir de la meva zona de confort, a no sentir seguretat, el que em provocaven les nàusees i no l'estat del mar. Però un dia vaig posar el fre i ja no vaig voler navegar més. Fins a aquella proposta d'arribar a Mallorca. No m'hi vaig poder negar. Tot m'havia

sortit malament. Cap de les meves excuses havia funcionat per lliurar-me'n. I ell, ell estava trist i jo no volia que ho estigués.

Vaig omplir la maleta amb coratge, voluntat i medicaments per reduir el malestar i evitar els marejos. Vaig reduir al mínim la ingesta i em vaig llançar al mar. Seria la meva primera travessia de diversos dies i no esperava que passés el que va passar. En David tampoc. El pilot automàtic no va funcionar. Vam decidir que la resta del grup (per a tots era la seva primera travessia) dormissin. El teu pare estaria al timó durant les hores fosques i em vaig quedar a acompanyar-lo. Vam passar la nit a coberta. Quantes vegades passa això? Dedicar el nostre temps per a nosaltres. Era un regal. En David em va ensenyar el necessari per permetre-li dormir una estona: quaranta-cinc minuts recolzat en els seients de la banyera. No vaig tenir por. Admirava la grandesa de la nit. Em sentia insignificant i alhora part d'un tot. Durant el temps que vaig estar de vigilància pensava en l'oportunitat. La vida n'està plena, ens arriben senyals que, per por, no escoltem o deixem escapar. Les estrelles em donaven la raó: des de totes les parts del planeta es veu el mateix cel. Centenars de formes de vida, de llocs, de gents, costums i sabors per descobrir.

Quan va arribar el meu torn, vaig dormir amb placidesa. No m'havia sentit marejada, només sentia calma i pau.

Amb molta delicadesa, em va despertar. He tingut la fortuna de viatjar a llocs en què he sentit que no hi havia res més bell que el que el meu cos i la meva ment estaven vivint en aquest moment anaven a canviar la meva vida. Però res, no ha canviat tant com la primera vegada que vaig veure despertar el sol envoltat pel mar.

L'aigua era una massa compacta, com oliosa, suau, però amb cos. Un espectacle de tonalitats que reduïen al no-res una sola paraula per a nomenar el blau. El sol treia el cap amb mandra, sense pressa. L'aigua emetia una delicada melodia. Nosaltres no parlàvem. Era impossible parlar sense trencar tanta bellesa. Els dos sabíem el que estava sentint l'altre. Tots dos estàvem inundats de les mateixes emocions. Allò era més gran que totes les pors, que tots els límits. Aquesta era l'oportunitat.

Maria Rion Guillemat

Institut Antoni de Martí i Franquès – 2n de BAT

AMOR PER LA MAR... SORTIM JA?

Vaig obrir l'ampolla i va sortir un paperet vell on hi deia "receptes cabra".

-¿Què vol dir això?- vaig dir...

Perdoneu-me m' he avançat als fets. Em dic Ferran i visc a Torredembarra. Soc un nen grassonet, llest i molt morè... M'agrada un munt la vela y tinc un patí català al CMT (Club Marítim Torredembarra) El meu patí es diu "The Melody" i surto cada dia amb ell, faci bon o mal temps.

A l'insti tinc un petit grup d'amics. Som la Rut, una noia primeta i baixeta, de pell blanca. Es molt xerraire i esportista. També en forma part el Gonzalo, un nen fort, ambos ulls ben grans. Es passa el dia fent bromes i dient bestieses. De vegades sembla una mica ase, però em cau molt bé, tot i que és molt cagat.

TREBALLS SELECCIONATS

També hi ha la Marta, una nena petiteta, llesta i atrevida. Té els ulls blaus i petits. És molt nerviosa i moguda... No para quieta! Per últim, i no menys important,estic jo, el Ferran.

-Quin bon dia que fa... – vaig dir dissimulant – Quèus sembla per a sortir en patí, us apunteu?- vaig preguntar tot entusiasmat.

-Ho sento molt, però... - va dir el Gonzalo.

-Tens por a marejar-te i fer el ridícul, a que sí?- va dir la Marta.

-No és això- va respondre decidit- Tinc examen de naturals i és difícil!

-Deixem-lo estar. És un cagat - va dir ella- Vols que hi anem tu i jo?

-Sí... Quedem al Club Marítim a les 17:00!- vaig dir sense pensar en el mal temps.

A les 16:30, vaig arribar al club i vaig començar a muntar la “Melody”. Vaig demanar als mariners que la baixessin a platja, cosa que faig poc, però avui tenia pressa per sortir perquè anunciaven vent de mestral, un vent molt fort. A les 16:50, la Marta, va arribar ben puntual. Estava espectacular, portava un biquini rosa preciós i el collaret de petxines que li vaig regalar l’estiu passat.

-Sortim ja?- va preguntar pujada a un casc de la Melody.

Vam sortir de seguida, el vent era bo i la corrent tranquil·la. Vam anar direcció al far, quan el vam passar vàrem posar proa cap a Altafulla i en un tres i no res vam arribar a Tarragona. El recorregut va ser tranquil. Vam veure l’avi Dídac, un vellet molt amable. Anava a la seva barca pesquera: “Espectre”. El nom és en honor al seu bar, que es diu “el Peix”, perquè, segons ell, és molt vell i està destrossat, però, amb els diners guanyats es va poder comprar el seu veler.

Vam arribar fins el port i vam fer mitja volta, perquè el vent va començar a canviar. Havia estat una tarda meravellosa, vam berenar al patí. La posta de sol va ser espectacular, però com sempre tot allò bo, s’acaba ràpid i vam haver de tornar.

-I l’avi Dídac?- va dir la Marta- L’hem vist que anava rere nostre, però no ha tornat.

-S’haurà quedat pescant- vaig dir despreocupat- Tranquil·la.

Estàvem a l’altura de Tamarit quan va dir:

-Mira allà! Què eés allò!?- va cridar .

-El què? No veig res.- vaig respondre.

-Un tros de fusta! Apropa't ! - va cridar.

Quan ens vam apropar vam veure el que hi havia, no era una fusta qualsevol, tenia escrit amb tinta negra "Espectre". De cop la Marta va cridar:

-Ahhhhhh!!!- fins a quedar-se sense veu.

Tota l'aigua estava vermella però no hi havia ni rastre ni d'ell ni de la barca. Només hi havia una ampolla amb un paperet a dins. La vaig agafar i me la vaig ficar a la butxaca.

-T...T...Tens...Tens el mòbil?- vaig preguntar sense veu.

-S...Si!- va dir espantada- Truco a la policia!!!

Es uns minuts va venir el vaixell de la Guàrdia Civil des del port de Torredembarra. Ens van recollir i van agafar la Melody per portar-la a el club. Ens van fer moltíssimes preguntes però no podíem parlar pel xoc.

Al mati següent em trobava en un llit tou, per un moment vaig pensar si era un somni, però em vaig adonar que no. Estava a l'hospital St. Tecla de Tarragona. Hi havia com a mínim una dotzena de periodistes al meu costat. Quan en van veure despert van començar a fer-me preguntes, a les que no vaig contestar. No entenia res, duia encara amb banyador i vaig notar una cosa que em punxava a la butxaca. Era l'ampolla. Va entrar una infermera que em va prendre el pols i la temperatura. I em va preguntar si volia que treïés de l'habitació a tots els periodistes. Jo li vaig dir que sí. Va marxar tothom i va ser a les hores quan em vaig adonar que al costat meu hi havia un altre llit on estava la Marta, encara dormida. De cop van entrar a l'habitació dos nanos fent tant soroll que van despertar a la Marta.

-Què passa aquí?- va preguntar la Marta de cop - Onestic?

El "duo sorollós" era la Rut i el Gonzalo.

-Això preguntem nosaltres- va dir el Gonzalo.

-Suposem que han matat a el Dídac. Només ha deixat la fusta del seu vaixell i una ampolla misteriosa. - vaig dir sense respirar. Estava feliç, no m'havia quedat mut.

-Què???- van dir tots, menys la Marta, encara més neguitosos que abans. Ho vaig explicar tot més tranquil i llavors vaig treure la ampolla.

-Per això no m'agrada el mar - va dir el Gonzalo - Et deixa trastocat! I et

poden menjar els taurons... No vull entrar mai més!!!

Vaig fer cas omís del comentari del meu amic i vaig treure poc a poc el paper vell i groguenc de l'ampolla i em va caure a les cames. El vaig agafar cada cop més neguitós. El vaig obrir amb compte de que no és trenqués i tots al uníson vam llegir el petit contingut del paper: "Receptes de cabra"

-I aquestes són les últimes paraules del Dídac?- va dir desil·lusionada.

-No sabia que es pogués tenir gana abans de morir!- va dir en broma el Gonzalo.

-Quan ens donin l'alta començarem a investigar!!!- vaig dir decidit.

Ens van donar l'alta aviat, però la Marta va decidir quedar-se a "investigar" a l'hospital. Primer de tot vam anar a la Comissaria de la Policia Nacional i a la Policia Portuària del Port de Tarragona a veure si algú sabia alguna cosa sobre el paperet però ningú sabia res. Estàvem a punt de rendir-nos, quan a la Rut se li va ocórrer una bona idea.

-I si són coordenades?- va dir de cop i volta- I ha una aplicació al mòbil que a partir d'un text et dona unes coordenades precises. Voleu què ho provi?

En aquell moment de desesperació tot servia, per això vam acceptar. El mòbil va tardar una estona fins que va resoldre l'algoritme... Aquesta aplicació transforma el text en números segons l'abecedari i després ho organitza per formar un eix de coordenades. En aquest cas:

31.185351 graus de latitud i 21.620519 graus de longitud. Això ens porta a Líbia.

-Nois, no us vull desanimar però, això ens marca un lloc que està ben lluny d'aquí (Líbia) i amés està marcant una Unnamed Road (carretera sense nom). Això no ens serveix. – vaig dir trist.

De cop li va sonar el mòbil a la Rut, era la Marta.

-Hola Marta- va saludar- No gaire bé, i a tu? Què dius, què!? No pot ser... Ara venim!

-Què passa? - va preguntar el Gonzalo.

-La Marta ha trobat la solució! – va dir ella animada.

Vam anar tots corrents fins a l'hospital, la Marta ens esperava a la porta i de seguida va començar a explicar el seu descobriment.

-Fixeu-vos en això- va dir ensenyant-nos el mòbil.

-És un anagrama!!! Si barregem les lletres de cada paraula (receptes de cabra) ens surten unes totalment diferents (espectres de barca) Com pot ser que no ens haguem adonat abans? -vaig dir content...

-Però, hi ha una cosa que no quadra. - va dir el Gonzalo - Per què ens volia parlar de la seva barca a la seva mort?

-Això no és l'estrany. Sinó, de veritat a mort?- vaig dir en to misteriós – Penseu-hi, no s'ha trobat el seu cos i no s'ha pogut confirmar la taca vermella fos la seva sang.

-Un segrest- em va interrompre la Rut – Segur!

-No, ho ha fet per que pensem justament això. Ho ha fet per desaparèixer.

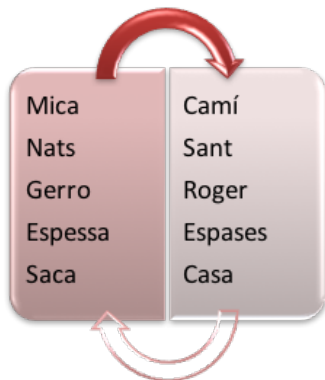
-I per què ho voldria fer això?- va preguntar la Marta- Ho em de descobrir!

Al mati següent vam encendre la tele i al tele diari i vam veure que no era l'únic que va desaparèixer.

Ahir a les 19:00 va desaparèixer el senyor Dídac Espinosa i avui han desaparegut, quasi a la mateixa hora el senyor Xavier, la senyora Irene, la senyora Elvira i el senyor Pere. Tots pescadors. Al seu costat de cada un s'han trobat unes ampolles amb uns missatges misteriosos i ben estranys: (Mica de saca) (Nats de saca) (Gerro de saca) (Espessa de saca) La policia els busca en missió de rescat. La gent i estrangers han marxat de seguida i les platges han quedat desertes per por a una invasió de taurons. – deien a TV3

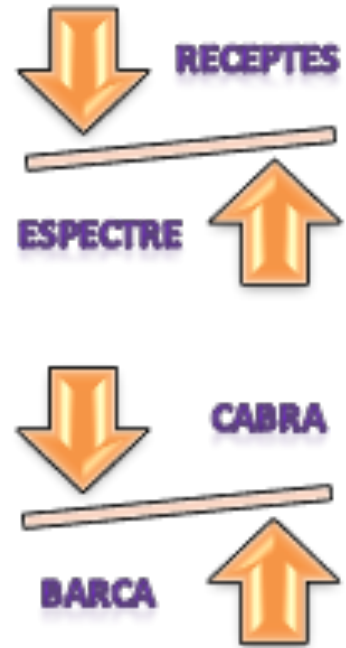
Vaig agafar el mòbil i vaig calcular els nous anagrames...

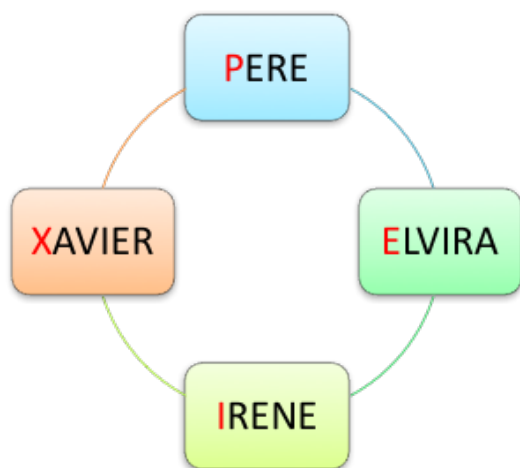
(Mica=camí) (Nats=Sant)

(Gerro=Roger) (Espessa=Espases) (Saca=Casa)

Vaig trucar de seguida als amics i els vaig explicar el meu descobriment i vam quedar per anar-hi aquella mateixa tarda a buscar el: Camí St. Roger Espases. Però no va ser l'única novetat. El Gonzalo es va adonar que si fèiem un acròstic amb els noms de tots els desapareguts sortia:

(Pere Elvira Irene Xavier = PEIX)

-Hi on queda el Camí St. Roger Espases?- va dir la Rut a la parada del bus. -Ara ho busco a Google Maps- va dir el Gonzalo- Està... al Port de Tarragona!

Però... Ens quan vam arribar ens vam topar amb un problema, quin era? Hi havia un munt de cases, bars... Va manar de dalt a baix del camí una desena de vegades com a mínim. Sense resultat fins que a la Marta se li va ocórrer una cosa...

-I si busquem al bar abandonat que està al principi del carrer - va dir la Marta- Es diu el Peix. Igual que els noms de l'acròstic que ha descobert el Gonzalo.

En arribar, vam tirar la porta a terra i vam entrar. A la cuina vaig veure una llum que es va apagar de seguida. Vam entrar lentament però decidits. Quan vam arribar a la cuina. La porta estava oberta. Vam entrar i vam veure 5 cadires. Hi havia un cigarret encès a la taula. També, una finestra oberta per on vam sortir. De cop dos vellets se'ns van tirar a sobre, ens hauríem barallat si no fos perquè dues dones ens apuntaven amb arpons. Un home vell va venir rere d'elles i ens va mirar. Era el vell Dídac...

-Molt bé, heu desxifrat els meus codis! - Va fer que no amb la ma i les dones van baixar els arpons i els vells es van aixecar de sobre nostre- No sou rucs nens. Us heu adonat dels anagrames i acròstics. - va riure - Però segur que no us heu adonat del "de" que he escrit a tots els missatges, eh! Vol dir Dídac ("d") Espinosa ("e"). - torna a riure- Era la meva senyal personal. I no sé si us heu adonat que els bèsties que us han atrapat són: El famós PEIX, ha, ha, ha...

-Ens voldria explicar, el per què volen desaparèixer?- va dir el Gonzalo impacient.

-Això ho pots explicar tu, nen de merda.- va dir el Dídac- No deies que no volies entrar mai més a l'aigua, no?

-Ja ho entenc! - vaig dir jo - Heu aconseguit el que volíeu. Com deien al tele diari. Les platges estan buides. Ningú s'atreveix a entrar a l'aigua i els estrangers estan marxant per por als possibles taurons. I vosaltres això ho aprofiteu per...

-...per què la gent no destrossi el fons marí. - em va interrompre - Molt intel·ligent noi. Per nosaltres, els pescadors, això és una putada. Perdoneu-me la

paraulota. Cada cop costa més pescar i no estan desapareixent moltes espècies. Abans sorties a pescar i pescaves moltíssims peixos, però ara...

-Si t'entenc, però, no us adoneu que esteu destrossant l'economia de tota Catalunya amb aquesta maleïda idea?

-Per això avui ens havíem reunit. Volíem fer alguna cosa per que s'acabés tot aquest enrenou. No volem dir directament que em desaparegut volent per destrossar l'economia, però tampoc que Catalunya se'n vagi a orris.

-Ja ho tinc. – vaig dir després de pensar-ho una estona. S'ho vaig dir a l'orella sense que ningú ho escoltés.

-Fantàstica idea!- va dir el Dídac – Gràcies nano.

-Què els has dit? - Em va preguntar la Marta quan vam sortir del bar: “El Peix”

-Demà ho descobrireu... – vaig respondre rient de la meva solució.

Avui s'han trobat a 2 milles nàutiques del port de Tarragona un iot amb els 5 vellets desapareguts. Deien que les barques es van enfonsar perquè van omplir els seus velers amb un líquid vermell que deien que feia que el vaixell anés més depressa.

I el Dídac, innocentment el va comprar i el va recomanar als seus amics (El Pere, el Xavier, la Irene i l'Elvira) L'un es va enfonsar la nit del 23 de maig i els altres al matí següent. Però queden alguns punts foscos en aquesta història: ¿Què era la taca vermella i qui se'l va vendre? ¿Què ha sigut dels velers? ¿D'on han sortit els missatges? ¿Per què el Dídac no els va avisar que era una enganyifa? No han volgut respondre. Potser mai ho descobrim, però, com a mínim, ningú a sortit ferit i la normalitat tornarà al Tarragonès.

-De veritat – va dir la Rut – Aquesta era la teva brillant idea?

-Que us pensàveu, que faria una trama perfecta... La vaig planejar en 2 minuts. Què volíeu que fes? No soc Sherlock Holmes...

-A més - Em va defensar la Marta - Ningú a sortit ferit i tot ha acabat bé, no?
– La Rut i el Gonzalo van assentir – Doncs, s'ha acabat la discussió!

-Gràcies Marta – li vaig dir després. Em va mirar al ulls i em va fer un petó...

Roger García Doncel

Institut Ramon de la Torre – 1r d'ESO

CARAM QUINA PEÇA A L'HAM

En Jordi és un vailet serrallenc, ha viscut tota la seva vida al carrer Trafalgar i des de la seva habitació veu tot el Port de Tarragona, des del Moll de Reus fins al Moll de Llevant, el passeig de l'Escollera i el preciós Mar Mediterrani. Per la nit, en Jordi passa estones mirant el cel i observant les estrelles, i malgrat que la contaminació lumínica no li permet observar les constel·lacions com quan era petit, l'estiu de l'any passat va veure una llàgrima de San Llorenç solcar el cel.

L'avi d'en Jordi va ser pescador i també el besavi i el rebesavi, el seu pare, però, va decidir que el mar era molt dur i es va dedicar a estudiar i fer carrera universitària, ara treballa al Port de Tarragona com enginyer d'una multinacional. Tot plegat fa que pel Jordi el port de Tarragona no tingui secrets i es belluga pel seu interior com per casa seva. Tota la família porten el mar al seu cor i en Jordi estima aquest món per damunt de totes les coses i sobre tot el seu petit optimista, atracat al port esportiu, amb el que moltes vegades surt a navegar.

Aquest dissabte ha quedat amb l'avi Pau per anar a pescar. Com sempre, la seva avia els ha preparat una nevera portàtil amb un parell d'entrepans de tonyina, unes peces de fruita fresca i uns refrescos per esmorzar. Avi i net junts han preparat les canyes i els estris de pesca i s'han fet a la mar aprofitant el vent de Mestral que avui bufa a Tarragona. A una milla de la costa han parat el vaixell, han armat les canyes, i utilitzant com esquer uns musclets i cucs de rosca han llançat les canyes el més lluny que podien per començar la seva jornada pesquera. Després d'una bona estona amb poca sort, en Jordi nota un lleu moviment a la punta de la canya i, esperançat en un cop de sort, recull el carret de presa fins al final, trobant-se enredat en l'ham una bola d'algues llardoses que ràpidament es disposa a retirar. La seva sorpresa és que entre la brutícia hi ha un objecte metàl·lic tan llardós com les algues que en Jordi aparta per ensenyar-li al seu avi. La troballa, molt rovellada, abonyegada i aparentment antiquíssima, té unes inscripcions que ni avi ni net entenen, però decideixen guardar-la, entre altres coses, perquè els peixos escassegen.

En arribar al Port de Tarragona, en Jordi i en Pau tornen cap a casa amb la nevera buida i un peixet no massa gran en un cubell blanc que l'avia preparat per sopar entre altres viandes per tal de no passar gana.

Per la nit, en Jordi li ensenya la troballa al pare i aquest es queda perplex, no entén gaire de medalles, però detecta un missatge que li sembla llatí "Iulia et August in omnem vitam". El seu amic Antoni, és professor d'història de la Universitat Rovira i Virgili i demà li ensenyarà l'objecte.

2.300 anys abans, la Iulia es troba a Roma llegint una carta del seu estimat August. Han passat tres mesos des de que el valent legionari de l'Imperi Romà partís cap a una ciutat marítima de les costes hispàniques, l'objectiu era conquerir aquella zona per tal de tenir encara més poder sobre el comerç del mediterrani. August explica a Iulia que Júpiter, deu de tots els deus, ha construït un port monumental on atracar les naus de l'Imperi que els portaran a la victòria i conquesta del territori. Segons August aquest indret és un petita Roma on el clima és una primavera permanent, on els camps de conreu són fèrtils i fecunds i on les vinyes cultiven un raïm gran i gustós que produeix un vi exquisit. August transmet a Iulia una eufòria que la contagia d'alegria i emoció. August li proposa traslladar-se a aquesta meravellosa terra on viuran feliços lluny de les intrigues i conspiracions de la gran però corrupta Roma. Iulia llegeix la carta amb llàgrimes als ulls i només s'imagina el paisatge descrit pel seu estimat i el moment en què, per fi, es tornaran a trobar i llavors estaran junts per sempre.

Mentre Iulia llegeix aquesta carta, a 1000 km de distància de Roma, August li fa un petó al medalló que li ha regalat la seva estimada just abans de partir de Roma. Es disposa ha lluitar en una cruenta batalla a mort, les naus de l'imperi s'enfronten a les dels cartaginesos en el bell mig del port de Tàrraco. El seu vaixell ha estat colpit per una gran bola de foc provinent d'una catapulta cartaginesa i entre crits i caos el vaixell s'enfonsa encès en flames. August i altres legionaris han pogut saltar a la nau enemiga i una vegada aconseguit l'abordatge, lluiten contra l'enemic a vida o mort. L'August, s'enfronta a la tropa enemiga amb inferioritat numèrica, però domina l'art de l'espasa i l'escut i esperançat en la victòria, es llança a l'atac. Un soldat cartaginès es dirigeix amb ràbia per la seva esquena, just en el moment que ha decidit acotxar-se i, amb molta sort, evita l'espasa enemiga, llavors, amb un salt olímpic arriba al centre de l'embarcació, i sense vacil·lar, decideix trepar pel pal major seguit de prop del soldat enemig. Quan arriba a la cofa del vaixell se'n adona que l'adversari cartaginès puja amb rapidesa darrere seu i ja casi el té a sobre. No té sortida. No pot fer una altra cosa. No s'ho pensa dues vegades. Amb embranzida, col·loca un peu sobre la cartel·la de la cofa i salta a l'aigua quan sent que el seu preuat medalló se li

ha després del coll. August no pot fer res per evitar la seva pèrdua i una gran desolació li envaeix el cos.

En Jordi acaba d'arribar de l'escola quan rep la trucada del seu pare que li diu que el llardós i ronyós objecte que va pescar amb l'avi, és en realitat un medalló d'or de 24 quirats datat a la època romana, possiblement al segle II abans de Crist. El que sí li pot dir és que la inscripció fa referència a una parella romana que es juren amor etern i que el seu valor és incalculable.

Pare i fill parlen una bona estona sobre el que poden fer amb l'extraordinària troballa i finalment en Jordi ho té clar: la donarà al museu del Port de Tarragona.

Un any després, la família d'en Jordi al complet és convidada a la presentació en públic de la medalla "Iulia et August in omnem vitam". Ocupa un lloc privilegiat al Museu del Port i sota es pot llegir: "En Jordi i En Pau Manigó van trobar aquest medalló a prop del Port de Tarragona mentre pescaven amb el seu vaixell i desinteressadament l'han donat a aquest Museu".

Àlex Fabregat Cebal

Col·legi Mare de Déu del Carme – 3r d'ESO

EL MAR D'AROA

No recordo molt aquell dia, vaig passar un dia a la platja de Tarragona, però els meus pares em van perdre de vista un moment i ja era a l'aigua a punt d'ofegar-me. No oblidaré mai la imatge d'aquell dofí tan petit que va salvar a una nena de 4 anys, recordo que tenia la cua deformada per algun motiu. El que jo no sabia és que aquell moment canviaria la meva vida per complet.

Aquella nena soc jo, però ara soc una mica més gran. Em dic Aroa Gómez i tinc 15 anys. No visc a Tarragona sinó a Reus, però hi vaig molt perquè és on treballen els meus pares. Ells són una parella molt formal, en tots els sentits; el que mai he entès és que no els agradi gens el mar i poques vegades anem a la platja. Ho tinc pràcticament prohibit.

Avui els pares tenen una reunió, tenen un càrrec molt important els dos. La veritat és que no sé massa bé què fan exactament, crec que alguna cosa del port i la costa de Tarragona. M'han de deixar amb l'avi mentre són fora, el meu avi és el meu millor amic; és un home molt divertit i que viu la vida al màxim, m'ho passo genial al seu costat.

Però, no tots el dies estic amb ell, la gran majoria dels dies em guarda el meu secret, vaig a la platja i gaudeixo del mar, la meva gran passió. Avui era un d'aquells dies, però més especial encara perquè feia un parell de setmanes que no hi anava i estava molt contenta de poder capbussar-me a l'aigua, però la felicitat s'ha acabat en començar a nedar. Es veia flotant bossa més en dins, això no solia passar abans, o almenys no era així l'última vegada. A la gent, malgrat tot, no semblava que li molestés, es banyaven a la costa i no nedaven mar en dins.

Em va recórrer una gran sensació de mal estar, i just quan anava a sortir desanimada vaig veure algun moviment estrany al costat d'una boia i em vaig apropar ignorant la bossa que ja tenia al voltant. Podia divisar una bossa de plàstic que es movia enganxada a algun cos, en un moviment ràpid va sortir de l'aigua aquella cua, la cua del dofí. No vaig dubtar ni un moment i m'hi vaig apropar. Li vaig treure la bossa que tenia al cap, al principi no va mostrar

molta simpatia, però es va quedar mirant-me i va començar a jugar amb mi. Vaig pensar que potser m'havia reconegut igual que jo a ell, els meus ulls eren difícils d'oblidar, un verd i un altre blau; vaig intentar conduir-lo més cap al fons per tal que no tingués un altre accident com aquell i em vaig quedar mirant com s'allunyava.

Tenia moltes ganes d'explicar a l'avi que havia tornat a veure el dofí. Ell adora el mar i els animals, als pares no els agrada deixar-me amb ell perquè no volen que m'apropi a la costa, però no hi tenen res a fer. Malgrat tot, vaig decidir una altra cosa i vaig córrer fins a casa de l'avi, que era molt a prop de la platja; en un minut ja era a la cuina i estava buscant un cubell, vaig agafar un ganivet i li vaig fer un forat no molt gran i vaig tornar a la platja deixant el meu avi amb la intriga sobre què anava a fer llavors. Ja era quasi de nit quan vaig acabar, vaig haver de fer molts viatges, però aquella brossa que hi havia flotant ja no hi era, ara era a la paperera i jo em sentia molt millor.

Encara tenia temps per quedar-me allà observant el mar abans que els meus pares arribessin. M'agrada contemplar la posta de sol d'aquest dia d'estiu tan bonic i calorós. Com pot ser que no els agradi això, als pares? No ho entenc, a mi em transmet una sensació de tranquil·litat i seguretat molt gran.

M'agrada nedar fins al fons i sentir com el meu cos demana aire i he de sortir a respirar per tornar a enfonsar-me. M'agrada sentir la sorra als meus peus i el sol a la meva pell quasi nua excepte pel banyador, i apropar-me a la costa per mullar-me els peus. M'he parat a pensar què fa aquí a prop el dofí, no hauria d'estar tan a prop de la costa, també tinc curiositat per saber com s'ha fet allò a la cua, però no li ho puc preguntar. Demà tornaré a veure si ell també torna.

En arribar a casa em vaig ficar a la dutxa i vaig ajudar l'avi amb la truita que estava cuinant, mentre ho fèiem li parlava de tot el que havia passat aquell dia. Es va alegrar molt pel que havia fet, em va dir que estava orgullós de mi i que el dofí segurament era mascle per l'edat que tenia i les mides que li havia dit.

Els pares van arribar una mica més tard que uns altres dies, deien que estaven treballant en un projecte important, de manera que segur que ens quedariem una setmana a casa de l'avi per no fer viatges innecessaris. Vaig allitar-me amb la imatge del dofí quan em va salvar i tot el que havia fet aquell dia, estaria bé si tothom fessin alguna cosa per treure la brossa, per exemple, però jo no puc fer res, només soc una noia de 15 anys...

M'he aixecat perquè els pares cridaven molt, eren a la cuina, així que ho

aprofitaria per esmorzar amb ells. Però tenien tots els papers a sobre de la taula i no podia. Mentre em feia un cafè amb llet em va cridar l'atenció la seva conversació, parlaven del port. Volien ampliar el port, a la pissarra hi havia escrits els avantatges i els desavantatges, moririen moltes espècies marines que habitaven a la costa i després d'uns anys probablement augmentaria la contaminació, però deien que hi hauria molts beneficis econòmics i turístics...

Em vaig quedar en silenci mentre bevia el cafè, era normal que no es preocupessin molt per la contaminació o els animals ja que no els agrada el mar, però no m'agradava gens ni mica aquella idea. No m'ho vaig pensar dues vegades i vaig interrompre la conversa dient-los, indignada, que no podien ampliar el port perquè causarien molts danys. Ells no hi estaven d'acord, òbviament, i no em van fer cas, però em van confessar que ja sabien que anava a la platja i que molt aviat estaria en una acadèmia molt prestigiosa. Van fer-me fora i van continuar amb el seu debat sense deixar que els contradigués.

Vaig començar a córrer cap a la platja, només volia sentir l'aigua i veure al dofí. Em vaig ficar a l'aigua amb tota la roba, vaig submergir-m'hi i allí el vaig veure, al meu amic dofí. Vaig agafar la barqueta del meu avi, només nosaltres dos sabíem on era la clau. Era molt petita, de manera que no passava res si l'agafava. Quan vaig arribar més lluny i em vaig asseure amb els peus a l'aigua al lloc on hi havia el dofí, vaig decidir dir-li Arlo. Parlava amb ell sobre el que succeïa i semblava que m'entengués, però ell era feliç, es movia i volia jugar; així que vaig deixar de pensar i em vaig capbussar amb ell per nedar una mica. Va ser l'hora de menjar i el vaig abraçar per acomiadar-me, un altre cop el vaig acompanyar més al fons perquè estigués més segur.

En tornar a casa tenia al llit la meua maleta i els pares eren a fora parlant amb el taxista, l'avi va vindre i em va abraçar mentre em deia que no hi podia fer res, que me n'anava a l'acadèmia. Jo tampoc no podia fer res contra els meus pares, així que vaig dir-li al meu avi que agafés una fotografia meua tots els dies i anés amb la barca a veure l'Arlo amb la meua foto i el conduís lluny sempre. Ell m'ho va prometre, així que vaig pujar al taxi sense dir res als pares. Mentre el taxi es movia veia el mar que s'allunyava i no vaig poder evitar que les llàgrimes sortissin.

Avui és un dia important, fa 10 anys que van ampliar el port de Tarragona, van morir moltes espècies que hi havia, van trobar tortugues, crancs i un dofí que van enviar a llocs tancats on per desgràcia tots van morir. Ara tinc 26 anys i soc la fundadora de la campanya "Cuidem la vida de tots" en què rescatem animals, fem trobades per recollir la brossa i nombroses manifestacions per tal que no passi un altre cop el que fa 10 anys es va fer a Tarragona. Em dic Aroa

TREBALLS SELECCIONATS

Gómez i tenia un germà, l'Arlo, i gràcies a ell vaig comprendre coses com que una noia de 15 anys pot acabar canviant el món.

M. del Carmen Mallor i Parrilla
INS Jaume I – 2n d'ESO

ESPERANÇA

Començava un nou dia a la ciutat de Tarragona. Per fi havia arribat l'estiu! Feia mesos que desitjava que arribés. I semblava que ja s'havia fet realitat el meu desig.

El sol il·luminava tots els carrers de bat a bat. Era la millor època de l'any per emigrar i reconstruir el meu petit i acollidor niu. Estava fet de materials de tipus vegetal. I havia arribat el moment de construir-ne un de nou.

Vaig sobrevolar moltes cases altes i espaioses fins a arribar a un bosc verd i espès. Hi havia una gran varietat d'arbres gruixuts i frondosos; camps llargs i fèrtils, els quals contenien flors perfumades i suaus. A l'horitzó, veia muntanyes altes i punxegudes; rius bruts i cabalosos. I també molts altres accidents geogràfics. Era un paisatge realment preciós.

Vaig agafar una gran varietat de materials que em podrien ser molt útils a l'hora de construir el nou niu: una gran part eren branquetes i herbes seques. També vaig agafar algunes algues i líquens, i per finalitzar vaig emportar-me moltes que vaig trobar en diverses roques.

Quan van sonar les dotze campanades vaig decidir tornar a casa meva, el far del port, on m'esperava la meva mare. El far on vivíem era un edifici molt alt. I des d'allí es podia veure absolutament tot, des del punt més proper fins al més llunyà. Aquelles vistes eren impressionants.

L'endemà, de bon matí, ja havíem acabat de construir el nou niu. Havíem passat tota la nit en vetlla construint-lo. I un cop acabat, la meva feina ja havia finalitzat. Ara era hora de descansar. Havia treballat de valent durant aquests dies i em mereixia una mica de descans.

Ah! I per cert! Que m'havia oblidat de presentar-me! Jo sóc la Rita, una gavina amb moltes ganes de menjar-me el món. M'encanta viatjar. El meu somni és descobrir nous continents i noves cultures; tastar menjars exòtics, saber parlar altres llengües... En fi, una somniadora...

A la nit, vaig començar a sentir un fort vent. Em vaig despertar sobtadament.

No sabia què passava. Llavors vaig decidir sortir a fora. Em vaig quedar glaçada en veure què estava succeint. El cel estava negre i ennuvolat. De sobte va començar a tronar i a llampegar. Vaig espantar-me molt, ja que un llamp quasi em llença a l'aigua. Vaig entrar ràpidament on dormia plàcidament la meva mare i la vaig despertar a corre-cuita.

Tenia molta por, no volia acceptar-ho però aquella era la realitat. Tenia por del que ens podria passar a la meva mare i a mi. No volia separar-me mai d'ella. Per primer cop en la meva vida vaig tindre molta por de perdre-la.

Aquella tempesta era més forta del que m'esperava. Altres dies també hi havia hagut alguna tempesta però mai havia sigut res comparat amb això, ja que el mal temps a Tarragona no acostuma a acompanyar-nos.

Llavors, sobtadament, la mar esvalotada i escumejant, va fer bolcar el far. Vaig perdre de vista la meva mare. La cridava i la cridava, però no aconseguia veure-la.

Van ser moments molt durs. Els minuts van semblar hores. No sabia què fer. El vent m'espitjava cada cop amb més força i m'allunyava cada cop més del que havia sigut casa nostra. Movia les meves petites ales amb totes les meves forces per no caure a l'aigua.

La tempesta per fi s'allunyava i la mar brava tornava a ser una bassa d'oli.

Vaig contemplar un paisatge esgarrifós. La platja sencera estava coberta de palmeres caigudes, les teulades trencades i gran part de la fina sorra havia desaparegut. Tot estava en silenci. La gent començava a sortir dels seus amagatalls. I jo no sabia cap on anar ni què fer. Però l'únic pensament que tenia al meu cap era trobar a la meva mare.

Justament en aquell moment, un grup de gavines se'm van apropar per preguntar-me com estava i si necessitava ajuda. Jo els vaig explicar la meva història i el que volia fer. Llavors, els meus nous amics van decidir ajudar-me.

Primer, vam pensar en tornar a casa meva, al far. No m'imaginava que m'hagués allunyat tant de casa meva, la tempesta m'havia fet perdre el nord. Vam estar volant un parell d'hores fins a arribar al lloc dels fets. El far estava enfonsat i no es veia res que pogués indicar que allí hi havia la meva mare. Havia desaparegut gran part del port. No hi havia cap senyal de vida. Però tot i així jo no vaig perdre l'esperança. I vaig pensar que la meva mare, tan lluitadora com sempre havia sigut, hauria pogut allunyar-se de la tempesta com ho havia aconseguit jo també. I així els ho vaig explicar als meus nous amics. El cor em deia que encara estava viva, i això em va donar molta força per continuar buscant-la.

Vam decidir seguir tota la costa mediterrània. Jo no havia viatjat mai. No havia sortit mai de la costa de Tarragona. I el meu somni començava a fer-se realitat encara que fos per buscar la meva mare.

Vam arribar a Cambrils, la població més propera. Era un poble modern i ple d'estiuejants que gaudien de les magnífiques platges que hi havia. La mar era transparent i tranquil·la. Les onades es trencaven amb les roques que trobaven al seu pas. La platja, allargada i carregada de turistes, transmetia tranquil·litat i harmonia.

Vam buscar el far de Cambrils amb l'esperança que hi hagués la meva mare. Però el que vam trobar va ser una família de gats. Els vam preguntar si havien vist una gavina gran que busqués la seva filla. Però no vam tindre sort. I llavors els vam explicar la idea que teníem, que era volar tota la costa mediterrània, passant per tots els fars.

Era un viatge dur, cansat i molt llarg. Però, tot i així, i amb l'ajuda dels meus nous amics i la meva força de voluntat, sabia que podria aconseguir tot el que em proposés.

El segon destí era Salou, un poble antic i silenciós. Com us podeu imaginar, també hi havia un far. Aquest, pel que havia sentit a dir, estava en runes, però tot i així seguia sent un far.

Els carrers del poble eren estrets i allargats. El terra estava ple de sorra i de pedretes. Totes les cases es trobaven en males condicions, devastades i abandonades. No hi vivia ningú. Era un poble una mica tenebrós. M'esgarrifava només de mirar als meus voltants. Però per sort no estava sola. Tenia els meus amics que em donaven suport en tot. Tenia la pell de gallina. Volia anar-me'n d'allí, però no podia. Havia de buscar pistes per trobar la meva mare. No em podia rendir.

Vam estar volant un dia sencer fins a arribar per fi al far de Salou. Tal com havia sentit parlar, estava completament destrossat. Només en quedaven les restes. Ens hi vam apropar a poquet a poquet, fins a trobar-nos al davant del que es podria dir far.

Allí habitava una família de rates. Vaig apropar-me sense fer soroll i els vaig preguntar si havien vist passar una gavina gran que buscava la seva filla. Negatiu. No havien vist passar cap gavina. Em vaig posar molt trista. Ja havien estat dos intents que no havien tingut un bon resultat.

Em preguntava si:

-Podria ser que des d'un primer moment la meva mare no hagués sobreviscut a la tempesta i jo m'estigués fent falses il·lusions? I si, tot l'esforç que estava fent no servís per a res?

Tots aquests pensaments m'omplien de tristesa i d'impotència. No em podia creure que hagués perdut la meva mare. Com podia ser? Estava molt enfadada. No sabia com reaccionar. Què podia fer? Abandonava o seguia lluitant fins al final?

Va ser una decisió molt difícil per a mi. Però estava segura que havia escollit la correcta. No podia abandonar tot el que estava fent. No podia deixar als meus amics a l'estacada. M'havien ajudat moltíssim durant aquestes últimes setmanes. Els ho devia per tot el que havien fet per a mi.

Així que no m'ho vaig pensar ni dues vegades. Vam seguir volant durant dos dies més la costa mediterrània fins a tornar al punt de sortida, el port de Tarragona. Tenia unes vistes magnífiques. No era res semblant amb Salou. Era una ciutat preciosa, tal i com recordava. Tenia una part romana plena de monuments històrics i una part pesquera, on se situava el que es podria dir casa meva, ja que després de la tempesta havia quedat destrossada.

Ens vam dirigir cap on sempre ens dirigíem quan arribàvem a una nova població, el seu far.

Durant tot el temps que havíem estat fent la cerca, als humans els havia donat temps de construir un nou far. Aquell, era un far molt ben cuidat i ben orientat perquè els vaixells el veiessin des de molt lluny. Allí vivia el faroner i la seva família. Es veia un habitatge senzill però acollidor. Ens feia por apropar-nos, ja que mai havíem tingut contacte amb els humans.

Vaig decidir deixar la por enrere i aconseguir esbrinar si la meva mare havia passat per aquí. La família es va sorprendre al veure'm. Però no es van espantar, tot al contrari, m'entenien perfectament quan els vaig fer la pregunta de sempre. Jo també els entenia. Però les paraules que em deien no eren les que jo volia escoltar. La meva mare no havia passat per aquí. Estava molt trista i les meves forces anaven desapareixent. Vaig caure rendida sobre els braços d'aquella dona tan bona.

Ens van deixar passar la nit a un cobert. Necessitàvem descansar ja que feia molts dies que viatjàvem per tota la costa. Era una família tan acollidora que no teníem ganes de marxar d'allí. Però la cerca que teníem en marxa feia dies encara no s'havia acabat.

Un bon matí, ja decidits a continuar el viatge, vam veure que algú s'apropava

al far. No es distingia massa bé perquè encara estava molt lluny.

A mesura que aquell punt blanc s'apropava, el meu cor batejava amb una força incontrolable, i vaig pensar que no era normal el que m'estava passant.

La figura estava cada vegada més a prop i ja podíem distingir que era una gavina que viatjava sola i que s'apropava a poc a poc cap a nosaltres.

Aquella gavina no era només una figura llunyana, sinó una preciosa gavina que s'assemblava moltíssim a la meva mare.

No podia creure el que estava pensant però el meu cor ja m'havia avisat feia uns minuts: era la meva mare, la que m'havia cuidat sempre, amb qui havia passat grans moments i a qui estava buscant ja feia dies.

Tot l'esforç que havíem dedicat i l'esperança que mai havíem perdut havia valgut la pena per aconseguir el nostre objectiu. M'acabava de retrobar amb l'ànima més important de la meva vida, la meva mare.

Andrea Borreguero Vidal
Institut Tarragona – 2n d'ESO

LA CARTA QUE RETORNA

Sincerament, aquell dia d'estiu no s'havia despertat amb gaire bon aspecte. El sol amb prou feines es veia, ocult darrere d'uns núvols amenaçadors que projectaven una llum grisosa al trist ambient. La humitat calava els ossos, i el vent enrabiad feia trencar les ones amb fúria contra la platja i contra els penya-segats del roquer. S'aproximava una terrible tempesta d'estiu, tot i que, pobra de mi, no me'n vaig assabentar fins que ja va ser massa tard.

Bastant abans d'entrar en aquella misteriosa cova havia sortit a passejar per distreure'm durant una estona abans que els pocs dies de vacances que quedaven s'escapessin d'entre els meus dits. Tant de temps a casa, tancada i sense fer res en concret, em feia sentir com si el meu cap fos una bomba a punt d'esclatar d'un moment a l'altre.

De sobte, una forta ventada que semblava sortir del no-res em va obligar a recollir-me els cabells, desesperada per treure-me'ls de la cara. I llavors una gota gelada va relliscar cap dins de la meva samarreta, a l'esquena, provocant-me un calfred. I una altra va lliscar per la meva galta suaument i lenta, negant-se a desprendre's del meu rostre per fondre's amb el terra i la resta de les seves companyes. En aquell precís moment em trobava en els caminois rocallosos del roquer, molt a prop de l'indret que desembocava per fi al passeig marítim. La pluja no volia parar. És més, cada cop agafava més i més força per demostrar tot el seu poder. Anava per llarg.

Vaig córrer a refugiar-me on vaig poder per trucar a la meva mare i que em vingués a buscar amb cotxe. Si feia tan sols unes passes, la tempesta tindria temps suficient com per mullar-me de cap a peus, el més sensat era buscar un lloc on aixoplugar-me. Però en passar per sobre de la Roca Foradada, el terra va cedir i vaig començar a caure mentre el pànic invadia el meu rostre. Fins que, no sé com, vaig deixar de caure i vaig enfonsar-me en l'aigua del mar.

Un moment... Aigua del mar!?! És físicament impossible que la Roca Foradada estigui sota el mar! On caram sóc? Per molt fortes que fossin les pluges no hi havia cap possibilitat d'acabar d'aquesta manera. Per un moment la manca

d'oxigen amenaçava d'anul·lar-me els pensaments, així que amb un últim esforç vaig nedar cap a la superfície. En treure el cap de sota l'aigua el sol brillava amb insistència, i m'obligava a tancar els ulls, una agradable brisa m'acararonava els cabells llargs i negres. No només el temps havia canviat dràsticament: el paisatge era completament nou, tot i que seguia tenint un toc familiar que d'alguna manera em deia que no m'havia mogut de Torredembarra.

Unes rialles cristal·lines ressonaven en la distància i dues figures femenines joves corrien per la platja de la Paella. Tot seguit vaig nedar cap a la costa. Anava molla de cap a peus però amb el sol que feia no tardaria a eixugar-me. Ara que m'hi fixava... On era la gent? On eren els centenars de turistes que omplen les platges al migdia? El sol estava en el seu punt més alt i la sorra fina cremava com el foc. Amb prou feines hauria de trobar lloc enmig de la gentada asseguts a primera línia de mar.

- Calma't, noia, calma't. No veus que tot això és un somni? Quan et despertis estaràs de tornada al teu llit -em tranquil·litzava a mi mateixa.

Tot i això l'únic que feia era enganyar-me. La sensació d'ofegar-me o la de les ones del mar arran de peus eren massa reals com per tractar-se d'una fantasia. Llavors, la veu d'una de les figures em va despertar dels meus pensaments i em va arrossegar de tornada a la realitat. Bé, si és que de debò tota aquesta aventura era real. La veu era dolça i vibrant i em feia sentir protegida i segura. La noia que parlava devia tenir si fa o no fa la meua edat, potser era una mica més gran. Tenia la pell amb un bronzejat mediterrani. Els seus cabells lleugerament ondulats queien delicadament per la seva esquena. Però el que més sorprenia de tot eren els seus ulls. Al voltant de la nineta eren castanys i a mesura que se n'allunyaven es tornaven com el verd de les muntanyes. Igual que els meus...

- Hola! Deus venir de lluny, oi? No t'havia vist mai per aquí i la teua roba és bastant estrafolària, amb perdó. Em dic Cristina i ella - em va presentar senyalant a la noia del seu costat- es diu Rosalia. Si és així estarem encantades d'ensenyar-te el poble i la platja, són meravellosos.

Després d'acabar-nos de presentar, em va convidar a casa seva. Deia que la seva mare estaria encantada de conèixer-me. Pel camí vam passar per dins el poble. Sens dubte era Torredembarra, tot i que les noves urbanitzacions havien desaparegut i el Casc Antic es trobava en bastant bon estat. El Portal de les Padrines, la Plaça del Castell, fins i tot hi havia un safareig... En entrar a la casa ens van rebre amb una esbroncada per a la Cristina i la Rosalia:

- On us havíeu ficat, nenes? Ai, Senyor, entre les dues m'agafarà un atac de cor. De debò que no teniu remei! I després encara voleu que us deixi anar fora

a la foguera de la Nit de Sant Joan. Ai, tanta roba i tan poc sabó... I tan neta que la volen!

- Perdoneu mare, ens hem entretingut mirant els pescadors al vespre. També hem conegut aquesta noia d'aquí. Diu que és de fora. No podria pas sopar amb nosaltres, mare? Ja veuràs com de bé cuina ella- va assegurar ara dirigint-se a mi.

- Filla, no diguis blat fins que no sigui al sac i ben lligat!- va renyar a la Cristina- Però per aquesta vegada sí que podrà menjar amb nosaltres. On mengen cinc, hi mengen sis.

- Dispenseu senyora, però no em podríeu dir pas quin dia som avui? -vaig aprofitar per preguntar.

- 12 de juliol de 1936, per què?

- No me'n recordava, res més, gràcies.

Com podia ser? De debò havia viatjat al passat? Ara sí que estava somiant. Però com que tenia molta gana vaig pensar que primer soparia i ja m'ocuparia més tard d'aquell malson. Vaig sopar gustosament. Després, com que no tenia on passar la nit, em vaig poder quedar a dormir a casa seva. Sense saber ni com ni per què, dins de la meva bossa va aparèixer roba de l'època. Finalment vaig trobar una camisola vaporosa per dormir.

Al dia següent ens vam aixecar ben d'hora per saludar els valents pescadors que com cada matí, en despuntar l'alba, tornaven amb captures fresques després de passar la nit a alta mar. Em van ensenyar com llençaven i recollien les xarxes, com venien el peix a la Llotja i alguns em van explicar històries trepidants sobre les seves aventures mentre pescaven. Em parlaven de com de bonica era la mar de nit, i la sort que tenien de ser pescadors. Era dur però gratificava veure l'aigua com un gran mirall de plata on es reflectien la lluna, les estrelles i la llum dels fanalets de la barca.

Vaig anar a nedar amb la Cristina i he de dir que mai no havia vist un paisatge tan bell. Era increïble la quantitat de peixets de colors brillants nedant entre camps de posidònia i amagant-se entre les roques del fons marí. I vam atrapar un pop amb res més que un drap i el nostre braç (i una mica d'ajuda d'un expert, és clar). Les aigües eren tan cristal·lines que des de dalt del roquer podies veure l'antena perfectament!

Com de diferent n'era el paisatge... Les altes dunes que es formen avui en dia en certs punts de la platja eren substituïdes per grans extensions llises de sorra. A més, el port era inexistent i les barques estaven aturades a terra ferma.

- És senzillament increïble. Mai no havia vist la platja de Torredembarra tan bonica. I tan neta...- vaig dir emocionada.

- Però no deies que no havies vingut mai?

- Eh, no... Però vull dir que només l'havia vista en fotografies- per poc no em va descobrir. Si de debò havia anat a parar al passat havia d'anar amb peus de plom, i passar desapercebuda.

- No tenen ni punt de comparació amb la realitat. Vols veure alguna cosa encara més encisadora? Vine a veure «La Senyora»! T'encantarà, és la barca més gran de totes, tot i que cal dir que el seu nom original és «la barca de la Trinidad». El millor de tot és veure com sargeixen i adoben les xarxes quilomètriques que duu. Segur que no has vist mai fer-ho.

- No, mai.

I així, juntes, pensava que només em portaria a veure els pescadors marxant cap a alta mar i les dones armant xarxes, però el que realment vam veure van ser meravelles. Era increïble veure com arrossegaven les barques fins a l'aigua només amb la sirga i la força de les seves mans.

-Ep, aquí en tenim un que s'ha fet la pava de moro!- va cridar un dels homes.

- Fer què?- vaig preguntar amb cara de no entendre res.

-Ah, caram, aquí tenim una forastera, pel que veig! Fer-se la pava de moro vol dir mullar-se de cap a peus mentre es porta la barca a l'aigua, nena!

I així vam estar molta estona, ells es reien de mi, però de bona gana, i m'explicaven les seves dites i refranys. Quan ja dèiem adéu a l'última de les embarcacions, em vaig fixar en una joia que brillava al voltant del coll de la Cristina.

- Quina collaret més bonic! Que el puc veure de més a prop?

- I tant! -acte seguit se'l va treure i me'l va donar.

El que va venir a continuació va ser tan inesperat que em va glaçar la sang i devia obrir uns ulls com unes taronges. Aquell, precisament aquell, era un collaret únic que va ser de la meva besàvia... Cristina. És, clar. Com no ho havia vist? Teníem el mateix color d'ulls, cosa que em recordava el meu pare sense parar. Era la meva besàvia i el destí m'havia conduït fins a ella quan vaig viatjar en el temps.

- Que et passa alguna cosa? Fas una cara de sorpresa...

- No res, perdona- vaig mentir per dissimular.

Els dies següents van ser els millors de la meua vida. Havia après coses precioses sobre Torredembarra que mai no m'hauria imaginat. Coses que si bé ja no existien en l'actualitat, valia la pena lluitar per conservar-les en els cors i en la memòria de la gent. Així que em vaig prometre que quan tornés a casa conservaria el record d'aquest petit poblet que fàcilment s'ha esvaït dels nostres records, reemplaçat per grans i moderns edificis i gent nova que venia a viure al poble.

Malauradament, el matí del 18 de juliol del 1936 la guerra civil va esclatar –la història no perdona- i la Cristina va haver de fugir de casa seva. Aquest poble ja no era un lloc segur per a la seva família, els perseguirien sense remei. Jo també havia de marxar, necessitava tornar a casa, però no sabia com. El més sensat era començar pel mateix lloc on havia començat tot, a la Roca Foradada. Però abans em vaig acomiadar amb una gran tristesa de la meua nova amiga.

- Cuida't- vaig dir entre sanglots- sé que és inevitable que ens haguem de dir adéu. Només vull que siguis feliç i et prometo que aviat podràs tornar a casa. I no t'oblidis mai de mi. Queda't aquesta carta i llegeix-la sempre que et sentis sola i vulguis recordar les nostres aventures a la platja.

- Adéu. Et juro que em serà impossible oblidar-me de tu, m'ha encantat ensenyar-te el meu poble. I guardaré aquesta carta per sempre.

Amb les llàgrimes encara caient, vaig córrer cap allí on havia començar tot. Però en posar-hi els peus, el terra va tornar a cedir sota meu. «Oh, no. Un altre cop no! Més val que aquesta vegada em porti de tornada a casa». Però aquest cop va ser diferent. Enlloc de caure sense control em precipitava molt lentament, gairebé surant, com si el temps s'hagués alentit mentre tot al meu voltant esdevenia negre.

Quan per fi vaig aterrar (i sort que va ser suaument), em trobava estirada a la sorra, sota la Roca Foradada. No hi havia ni rastre de la tempesta ni de l'esfondrament de les roques. Semblava que no hagués passat mai res, que ho hagués somiat tot. Però sabia que tot allò havia estat ben real.

Em vaig adonar que tornava a dur la mateixa roba amb la qual havia sortit de casa i dins la meua bossa hi tenia el mòbil. Segons l'aparell, no feia ni dues hores des que havia sortit a passejar. En arribar a casa, la meua mare em va etzibar:

- Caram, suposo que ja deus estar ben airejada després del passeget!

- Perdona, és que m'he trobat una amiga i llavors hem caminat i parlat

juntes... -vaig mentir.

- Ah, vaja! Ara ho entenc, però una altra vegada avisa!

- Per cert, mama: on són tots els records de la besàvia Cristina?

- Els què?... A l'armari de les golfes, a la prestatgeria de dalt. Per què? -es va estranyar.

- No, no res...

I sí, allí s'estava. No m'ho creia. De veritat havia complert la seva paraula i havia guardat la carta durant tota la seva vida. Ara jo no podia fallar-li. Així que vaig decidir que escriuria un llibre sobre les meravelles que havia presenciades. En la meua història revelaré molts secrets d'antics pescadors i del món mariner de Torredembarra. Si voldreu creure'm o no, això ja serà decisió vostra, però us ben asseguro que no mentiré.

Mireia Folch Jiménez

Institut Torredembarra - 3r d'ESO

LA CUINA DEL RESTAURANT

Matinada de dissabte, 10 de març de 2018

Eren les tres de la matinada i la Cristina obria la porta de restaurant amb la clau que li havia donat. Un cop dins, va anar cap a la cuina, on ell, anteriorment, li havia dit que l'esperaria. La Cristina era conscient que això que estava fent era perillós i, per això, ha escrit una nota a una companya per si li passava res estrany aquella nit.

Entrà a la cuina, però allà no hi havia ningú i, ràpidament, agafà el seu telèfon i li envià un missatge preguntant-li on era. Com veié que no li contestava, li truca, però, al mateix moment, començà a sonar una cançó. Buscà d'on venia la cançó i trobà un telèfon al terra davant de la nevera. L'agafà i veié que, a la pantalla, s'hi trobava una foto seva. En aquell moment va saber que havia sigut una mala idea anar al restaurant.

I tenia raó perquè, hores després, la seva mare trucava a la policia dient que la seva filla no havia tornat a casa i se'n declarava la desaparició.

Dissabte, 10 de març de 2018

La Júlia tornà cap a casa després d'haver quedat amb els seus companys per fer un treball de classe. Li ha estranyat molt que la Cristina no hi anés ja que els va dir que ho faria. A més, és molt estudiosa i sempre fa els deures. Li truca, però, com que no contestà, trucà a la seva mare per si estava malalta o li passava res.

- Sí?
- Hola, bon dia. Sóc la Júlia, una companya de classe de la Cristina. Sap si li ha passat res? Avui havíem quedat amb uns companys per a fer un treball, però ella no ha vingut -en aquell moment escoltà que la mare es posava a plorar-. Perdoni, es troba bé? -li tornà a preguntar la Júlia.
- Has vist la meva filla en les últimes hores?

- Em, no. Per això li trucava. Volia saber si li ha passat res -la dona torna a plorar i ara més fort que abans.

Però abans que la Júlia li preguntés què havia passat, la mare de la Cristina penjà el telèfon. La noia baixà cap al menjador amb moltes preguntes al cap. Què li ha passat a la Cristina? Per què no ha vingut avui? Per què la seva mare plorava? Estarà bé?

Ho preguntarà al pare quan arribi de treballar, perquè ell és policia. Mentrestant, engegà el televisor i posà el Telenotícies.

“Aquest matí una noia de setze anys s’ha declarat desapareguda després de dir a la seva mare, hores abans, que necessitava prendre l’aire i que anava a fer un passeig. Ara estan revisant la seva habitació per si hi ha alguna pista. Els seguirem informant”. La noia tancà el televisor i tingué la intenció de trucar al seu pare per saber qui era la noia de qui parlaven. Però en descartà la idea ja que no volia molestar-lo en hores de feina.

La Júlia estava molt preocupada per la seva companya, així que trucà al seu millor amic, en Nil. Quan aquest arribà a casa seva, la noia li explicà tot el que sabia i li demanà que no parlessin més del tema. El noi li feu cas, veieren moltes pel·lícules i parlaren de moltes coses oblidant el tema de la Júlia. Després que el noi marxés, el pare arribà a casa i, amb molt de compte, explicà a la seva filla que la seva companya, la Cristina, havia desaparegut i que li havia deixat una carta.

La Júlia ha llegit i rellegit la carta un munt de vegades. Sap que la Cristina ho havia fet de manera que només ella pogués esbrinar què volia dir, ja que, a simple vista, semblaven números sense cap mena de sentit.

Diumenge, 11 de març de 2018

Aixecà el cap i veié que s’havia quedat adormida mentre intentava esbrinar què volien dir els números. No sabia com se sentia perquè la seva companya havia desaparegut i li havia deixat una carta. Truca a en Nil perquè l’ajudés, però estava ocupat i li digué que hi aniria a la tarda.

Se li ocorregué que, a la Cristina, li encantaven els llibres que ella llegia, així que intentà recordar-ne algun que hi tingués a veure. I li vingué al cap el que havia llegit feia unes setmanes on apareixien més o menys els mateixos números. En el llibre significaven una adreça, així que va posar els números seguit de la ciutat on vivia al buscador. Ràpidament li aparegueren un restaurant anomenat *Restaurant l’Àncora del Serrallo*, que estava situat davant del moll de pescadors. Ho sabia perquè ja hi havia anat abans a dinar amb el seu pare i hi feien uns plats molt bons. Trucà al seu pare i li explicà tot. El pare la porta al restaurant i, un

cop allà, li digué que esperés fora mentre ell i els altres policies revisaven si hi havia cap pista.

Una estona després, el pare sortí del restaurant amb una bossa transparent amb diverses empremtes dins que més tard portaren a analitzar.

El pare li havia trucat dient-li que sopés sola perquè tenia molta feina i que arribaria tard. Quan el pare hi va arribar, li va explicar que havien trobat unes empremtes dactilars que pertanyien a la Cristina i unes altres que no hi coincidien. En aquells moments estaven esbrinant a qui pertanyien i així saber qui era el sospitós. El pare li demanà que no ho parlés amb ningú perquè, de moment, era millor que ningú no ho sabés.

Unes hores després van arribar els resultats, però era estrany perquè el propietari de les empremtes era un home que portava el peix al restaurant, però podia ser que les empremtes fossin anteriors a la desaparició i no tinguessin res a veure amb el cas o que sabés el que havia passat.

El pare visità la casa de l'home que portava el peix al restaurant, es diu Francisco. Aquest estava nerviós i, a més, tenia un ull lila i blaus per tota la cara. Després d'un esbrinament-lo que confessés el que sabia i fent-li preguntes, va dir:

- Ho vaig veure.

- Què? -pregunta intrigat el pare de la Júlia.

- Estava portant la resta de peix que em faltava per poder marxar tranquil cap a casa, ja que aquell matí me n'havia caigut la meitat al terra. De cop, vaig sentir un soroll i la porta del restaurant es va obrir. Ràpidament em vaig amagar al magatzem. Vaig escoltar passes i un home va entrar a la cuina, va deixar un telèfon davant la nevera i es va amagar darrere una columna a l'altre costat de la cuina. En aquell moment no entenia per què ho feia, però, al moment que una noia jove hi va entrar, em vaig espantar. La noia estava nerviosa, es notava de lluny, va agafar el telèfon, va trucar a algú i, al mateix moment, el telèfon que l'home anteriorment havia deixat a terra va començar a sonar. La noia s'hi va apropar i el va agafar. L'home desconegut l'observava des de la columna i va començar a caminar cap a ella i, com que es trobava d'esquena, no s'adonava que se li apropava. El desconegut tenia a la mà un drap vell i, quan es trobava suficientment a prop de la noia, li va posar el drap a la boca. Ella lluitava perquè li tragués el drap de la boca, però l'home tenia més força. Van passar els segons i ella va caure a terra. Vaig sortir de l'amagatall i, amb totes les forces que tenia, li vaig donar un cop de puny. Però ell era molt més jove que jo, i tenia molta més força, així que, ràpidament, es va recuperar del cop i me'n va tornar molts més i tant forts que em va tirar a terra. Estava tan desorientat que no em podia aixecar, tenia la vista borrosa. Vaig aconseguir agafar un ganivet i vaig estirar-me per

terra fins a arribar a clavar-li a la cama. Després d'això vaig tornar a caure a terra i l'últim que vaig poder veure va ser l'home agafant la noia i sortint de la cuina.

- Sap qui era l'home?

- No, però no haurà arribat gaire lluny.

- D'acord, moltes gràcies. Millor que vagi al metge per a revisar que tot està correcte i li guareixin les ferides.

El pare de la Júlia sortí de casa i informà el seu cap de tot el que li havia dit en Francisco. Tots els policies sortiren al carrer per revisar tots els possibles llocs on l'home desconegut podria haver anat. Es començava a fer de nit i encara no havien trobat res.

A comissaria, reberen la trucada d'una noia que no sabia on estava ni com hi havia arribat, que, per casualitat, es deia Cristina. Els policies esbrinaren on es trobava i la van buscar. La Cristina es trobava en un lloc segur i començaren a revisar el voltant per si trobaven l'home desconegut.

El trobaren. Estava estirat al costat de la carretera amb els ulls tancats i amb sang per tot arreu. Li prengueren el pols i trucaren a una ambulància ja que encara respirava.

Dilluns, 12 de març de 2018

Avui hi ha institut, no hi aniré. Encara que el pare m'hagi dit que han trobat la Cristina sana i estèlvia, no hi aniré. Vull anar a visitar-la per saber com es troba amb tot això.

Resulta que la Cristina feia temps que parlava amb un "noi" per WhatsApp i va quedar amb ell un dia per conèixer-lo en persona. Al final va resultar que no era la persona que creia.

Finalment l'home ha sobreviscut a l'operació, però li espera una llarga etapa de la seva vida a la presó.

Montse Pros Adserà

Institut Antoni de Martí i Franquès – 3r d'ESO

LES ENTRANYES DEL MAR

Una gran angoixa s'apodera a poc a poc del meu cos, arrossegant-me lentament a la tristesa més absoluta. Sense saber com, noto com em cauen les llàgrimes per la cara i la sensació canvia radicalment. La por fa acte de presència al meu cervell i és la por més gran que mai he sentit. En uns segons, el meu cervell es bloqueja i...

No. Puc. Pensar.

No puc moure'm. Estic clavada al terra, intentant escapar, però no aconseguixo contraure el més mínim múscul. Llavors, la por deixa pas a una sensació intensa de desesperació. Noto com el meu cos de cop està completament mullat i lluito per respirar. Però segueixo petrificada.

Intento controlar la desesperació, la por, la tristesa i l'angoixa. Les necessito totes per moure'm. Necessito caminar. Però, en lloc de caminar, concentro totes les meves energies a moure un dit. Ja sé què és això. Els segons semblen hores mentre adquireixo la força necessària per sortir del tràngol. I, per fi, el meu dit es mou unes mil·lèsimes. Suficient.

Seguidament, el meu cos es contrau sobre si mateix i obro els ulls. Encara sento la por, la desesperació, l'angoixa i la tristesa, però araja estic segura. Respiro profundament intentant tranquil·litzar-me, m'incorporo i miro al voltant del meu llit, encara en alerta. Al cap d'uns minuts, el ritme de les meves pulsacions baixa i em deixo caure al llit una altra vegada. Estic tota suada. Em poso una mà als ulls mentre els tanco, respirant encara amb dificultat.

Odio els malsons. Intento recordar el que estava somniant, però hi ha una espècie de mur al meu cap que impedeix que arribi a les imatges que veia minuts abans.

Sospiro sonorament, cansada de pensar. La tranquil·litat m'envaeix un altre cop. Amb un braç m'aixeco per veure el rellotge damunt de la tauleta de nit.

Són un quart de nou del matí. Torno a sospirar i em deixo caure al llit un altre cop. No crec que pugui tornar a adormir-me, així que em llevo i em dirigeixo a la dutxa, a treure'm aquesta sensació enganxosa que tinc des que he obert els ulls. Camino a poc a poc i sense fer soroll per no despertar la meva família, però el meu pare ja s'ha llevat. Ell sol llevar-se aviat. Passo per davant seu mentre em pregunta què faig desperta, amb cara de preocupació. Jo simplement li somric i li dic que he tingut un malson i, ja que sé que no podré tornar a dormir, m'he llevat per dutxar-me i eliminar la suor de la nit del meu cos. Ell assenteix amb cara de sorpresa i segueixo caminant.

A la dutxa deixo que l'aigua em caigui al damunt durant bastant de temps, eliminant així les experiències d'aquesta nit. A poc a poc, estic més i més tranquil·la, com si no hagués passat res. Al sortir del lavabo, crec que si m'estirés al llit m'adormiria un altre cop, però ja són les nou, així que vaig a esmorzar.

Entre les nou i les deu, el meu germà petit i la meva mare es lleven i es sorprenen de veure'm de peu i, a més, dutxada. Em pregunten si ha passat alguna cosa i jo contesto que no, somrient.

A l'acabar d'esmorzar, el meu germà proposa d'anar al Port en bicicleta. El meu pla perfecte de dissabte mai ha estat anar en bicicleta, però m'hi apunto de totes maneres, ja que ell sembla il·lusionat. La meva mare també s'hi apunta, mentre el meu pare (a falta de més bicicletes) no ve. Ho preparem tot i ens posem en marxa. La primera part del trajecte és avorrida, amb paisatges monòtons, on només veig edificis, cadascun semblant a l'anterior. Quan arribem a la platja, però, tot canvia radicalment. El mar es troba en calma i una brisa agradable refresca l'ambient, i també als esportistes que allà es troben. Tranquils, els tres recorrem tot el tram del Port que connecta la platja amb el far nou. El rellotge del port ens veu passar i sembla que ens saludi; segueix allí, impassible al pas dels anys. El carbó acumulat de les fàbriques ens veu passar amb lentitud exasperant, ja que ell ocupa un gran espai que nosaltres tardem a recórrer un quart d'hora més o menys. La brisa, però, no es prou potent com per aixecar la pols del carbó, per tant avui no hi ha perill per la salut. Miro el mar, meravellada, sentint la seva potència fluir per les meves venes, donant-me la força que necessito per arribar al far nou. Parem per descansar al far vell i l'observem. És bonic. Penso en la quantitat de vaixells que deu haver robat de les urpes de la mort i em sento orgullosa de tenir-lo avui aquí.

Ens tornem a posar en marxa i pedalem pel camí una mica menys asfaltat que porta al far nou. Mentrestant, veiem el parc d'atraccions, que ens porta tants bons records, a l'horitzó. El sol es troba en un dels punts més alts de la seva trajectòria quan arribem al far nou. Per això, fa molta calor. Bevem aigua

amb una necessitat imperiosa de líquid i no em preocupo que me'n caigui una mica damunt de la roba. Però, quan noto el contacte de la roba mullada amb la meva pell, el meu cervell deriva al somni d'aquesta nit. Segueixo sense recordar què hi passava, però no importa. Al capdavall, només és un somni. Ens quedem aquí, descansant al costat del far que avui en dia guia als vaixells a terra ferma, mentre els esportistes arriben i se'n van, sense quasi fixar-se en el paisatge. Jo em sento damunt d'un dels bancs grisos, cara al mar. Miro a l'horitzó i tanco els ulls. Una sensació de moviment em sacseja. Però què...? La meva mare pregunta, alarmada, si algú ho ha notat també. Jo assenteixo i el meu germà fa el mateix. Ens mirem, resant que no sigui res greu i ens preparem per tornar cap a casa, per si de cas. Primer, bevem una mica d'aigua i assegurem les nostres pertinences a la bicicleta. Llavors, el meu germà fa un soroll ofegat. Me'l miro i estic a punt de preguntar-li què passa quan li veig la cara. Terror. I la seva mirada es dirigeix a un punt que es troba a la meva esquena.

A poc a poc i resant perquè no sigui veritat, em giro. A l'instant em penedeixo d'haver-li donat l'esquena al mar per un moment. I d'haver vingut aquí avui. El mar no hi és. El mar, l'aigua, no hi és. Hi ha peixos aletejant per última vegada fins on arriba la visió. Però no hi ha aigua. Només sorra mullada. Al fons, es veu encara una taca blava, però cada segon es torna més petita. Més i més petita. Llavors reaccio. Tsunami. Una vegada fa molt de temps vaig llegir que justament abans d'un tsunami l'aigua es retirava. I que no disposaves de molt de temps des que això passava. Havies de pujar al punt més alt que poguessis trobar i resar. Simplement. Miro desesperada al nostre voltant i l'únic que potser ens pot ajudar és el far vell. Ho hem de provar. Cal que hi arribem.

Sense pensar-m'ho dues vegades pujo a la bicicleta mentre crido el meu germà i la meva mare que facin el mateix. Ells no hi pensen i pugen a les seves respectives bicicletes. Sense alè, intento parlar:

- El far vell... Hem d'arribar al far vell...

Ells assenteixen, tan espantats com jo, i comencem a pedalar. Els segons semblen hores mentre ens esforcem cada vegada més per arribar-hi. Desesperada, miro el mar cada dos o tres segons, buscant algun canvi. Ni tan sols fa un minut que s'ha enretirat el mar, però he de veure quan s'acosta. Em cremen les cames i el cor em bateja més ràpid del que mai ha fet, però no podem parar. No ens permetrem parar. No em permetré parar. A mig camí, portem una velocitat que les rodes de les bicicletes s'esforcen a aguantar, però els és difícil. Cada vegada que miro en direcció a la terra morta, sense aigua, sense vida, que es prepara per matar penso una sola cosa. Jo no vull morir així. Mai vaig pensar que la meva fi seria en el Port de Tarragona, sota litres i litres d'aigua. Aigua en la qual m'he

banyat moltes vegades. Aigua que jo aprecio. Aigua en què avui he mort en el meu somni. El meu somni era això. En el meu somni moria ofegada. Amb la mirada fixada al far vell, murmuro en veu baixa el que realment penso. Avui no moriré. Avui no moriré. Em nego a morir avui. I amb aquestes paraules, torno a mirar al mar i veig com la terra segueix allí, però no crec que hi estigui per molt més temps. Així que pedalo amb més força. I crido a la meva família que faci el mateix. I el cor em bateja molt ràpid. I només penso una cosa. Arribaré. Arribarem. En entrar a la petita plaça on es troba el far vell, ja hi ha gent que està acotxada damunt del far. Baixem de les bicicletes sense que ens importi el que els passi, procurant no deixar-les entre el mar i el far, i ens hi dirigim corrent. Pugem les escales amb una energia que ja no tenim i escalem la porta que ens separa de la passarel·la que està just al costat de l'edifici del far en si. La gent que ja hi és no ens diu res i nosaltres entrem sense problemes. Llavors mirem la seva cara i veiem terror en els seus ulls. Dirigim la nostra mirada al mar i el veiem gran, blau, dirigint-se a nosaltres sense aturar-se. I llavors giro el cap a la meva dreta i veig la meva mare i el meu germà, quasi en atac de pànic. I jo no estic molt millor. Una sensació de terror que amenaça a apoderar-se del meu sentit de la raó s'estén pel meu cos. I tremolo. Per deixar de mirar la gran onada que ve, giro el cap a l'esquerra. Allí està la meva àvia. La meva àvia? Sorpresa, parlo:

- Àvia, què fas aquí?

I ella senzillament em somriu mentre la remor de l'onada es va tornant més i més intensa. La miro durant llargs segons i llavors observo com la gran onada està damunt nostre.

El temps es para. Si estirés el braç podria tocar l'aigua i als peixos de dins. Si estirés el braç fins i tot arribaria a l'Atlàntida. I, en veritat, la imatge és preciosa. El mar està davant meu, i jo estic a les seves entranyes, veient allò que no gaires persones han vist abans. L'aigua és blava, sí, però a la vegada transparent. I, quan estiro el braç per tocar-la, el temps em cau tot a sobre.

Penso en la meva àvia, que està al meu costat i la miro per últim cop mentre l'aigua se'ns emporta en totes direccions, fent-nos baixar i pujar, ofegant-nos.

No. Puc. Pensar.

La por obre pas a l'angoixa i a la desesperació. La desesperació m'arrossega cap a la superfície i nedo. Nedo encara que no serveixi de res, mentre els cops m'arriben per tots els costats. I sento dolor, molt de dolor. I, sense saber com, arribo a la superfície, buscant una mica d'aire per respirar quan....

Obro els ulls violentament metre m'incorporo de sobte al llit de la meva

habitació. Respiro profundament, com si m'ofegués. Encara m'ofego. Però ara ja no m'ofego per l'aigua. Ara m'ofego perquè sé que acabo de veure la meua àvia, que feia tan de temps que no veia... i l'he tornada a perdre.

Nerea Guinart Dalmau

Col·legi Vedruna-Sagrat Cor – 1r de BAT

MIL PECES D'AMOR

Nena! Nena! –cridava l'avi-. No corris que jo ja tinc una edat!

-Au va, avi, si no anem rapidet, el vaixell marxarà, i no podrem esbrinar quina era aquella bandera de la creu -li va respondre ella.

Aquell matí, des de la finestra de la seva habitació, la Mariona havia vist uns pals i, onejant en el més alt de tots, un curiós emblema, fons vermell i un sautor blau a sobre. Quan la Mariona va arribar a la costa, es va trobar un home alt i cepat i, per la seva estupefacció, negre. No era gaire comú trobar un negre per la costa tarragonina l'any 1867. Espantada, la jove va fer uns quants passos endarrere i, de darrere del negre, en va sortir un home ros i baixet d'aparença rústica i vestit de gris. Aquell individu es va dirigir a la Mariona amb un anglès molt peculiar. I ella, fent memòria del que havia après l'any que s'havia passat a casa d'un amic anglès del seu pare, li va contestar matusserament amb un "Hello" que demostrava la seva incapacitat per parlar la llengua. De seguida un tipus de raça criolla va emergir d'entre les mates i va preguntar en castellà "Donde podemos conseguir comida?" La Mariona feia gestos per ajudar-se a entendre, ja que el seu castellà era limitat.

Sabia que sa mare el parlava molt millor, ja que portava la comptabilitat dels productes que el seu marit comprava al port.

L'avi es va sorprendre quan va veure la comitiva, però encara més quan el negre el va mirar amb mala cara, i no pas pel fet que ho fes amb aquella expressió. Havent arribat a casa, amb ajuda de la mare, es va poder entaular la primera conversa, en castellà de moment.

-Qui sou? -preguntà la mare

-Soldats, rebels, mariners, som moltes coses i cap a la vegada,- contestà el crioll.

-Però, d'algun lloc deveu venir, oi?

-És clar, el negre i jo de Carolina del Sud, i el ros és texà. Al vaixell, hi ha

encara quaranta-vuit homes més, procedents de diferents llocs dels Estats Confederats d'Amèrica del Nord. Alguns vénen de Virgínia; altres, de Florida; gent d'Alabama, Geòrgia i Mississippí, venim de la Confederació.

-I ell -va dir tot assenyalant el negre- és esclau?

Quan ho va traduir als seus companys, es van posar a riure.

-Esclau? Menys d'un quart dels soldats confederats tenim esclaus. La majoria pertany als magnats que van canviar de bàndol un cop van veure que la marea canviava de sentit. Som nosaltres el verdader Sud i, si lluitem, ho fem per alliberar-nos dels nordencs, que ens volen fer canviar de pensament i d'identitat.

-I vosaltres us dieu?

-Jo sóc en Philip, el ros en Charlie, i l'altre es diu Michael.

-Pensava que la Confederació estava derrotada, com és que no us heu rendit vosaltres?

-Els nostres líders potser s'han rendit, nosaltres no som responsables de la seva covardia. A més, estem preparant una segona secessió. Els rangers de Texas ja ens han confirmat el seu suport, i altres exiliats que estan a Mèxic, Brasil i les colònies angleses al Carib també.

-Sabeu que l'any passat el govern de la Unió va demanar que els països europeus entreguessin els exiliats sudistes, i Espanya ho va fer. Per tant, us aconsellaria que no intentéssiu entrar al port, sinó us demanaran els documents del vaixell.

-Sí, teníem clar que ens hauríem d'amagar a algun lloc. Quan vam passar per Gibraltar, els navilis britànics ens van deixar anar, però ens van aconsellar que no ens acostéssim a cap port.

-Aquesta nit podeu dormir aquí, però demà haureu de tornar al vaixell.

-Mama, creus que me'l podran ensenyar el vaixell?

-Si vols, demà pots anar amb ells -i es va dirigir als soldats-. Aquí prop hi ha una cova anomenada la Cova del Lladre, us hi podreu amagar. El vaixell no hi cabrà, però no hi passa mai ningú per allà.

-Moltes gràcies, senyora -respongué Philip per tancar la conversa.

Dit i fet, l'endemà al matí, els soldats van dur la Mariona a veure el vaixell, acompanyada pel majordom Mateu, és clar. El vaixell era una fragata de 28 canons, pintada de vermell amb el nom "Shenandoah" escrit en blau cel i lletres

majúscules.

Les veles, apedaçades, tenien escrites una gran D en vermell, de “Dixieland” deien els mariners. Dalt la cofa, un xiquet de no més de tretze anys vigilava l’entorn, una desena de mariners talaven uns pins propers i, en general, tots els esforços estaven dedicats a reparar tres grans forats de bala de canó i arreglar la botavara, que estava severament danyada.

A la coberta, hi havia un vell sense una cama i amb cicatrius de cremades a mig cos, a la vista, ja que anava amb el tors nu. La Mariona va preguntar què havia passat, i l’hispanoparlant li va dir secament:

–La cremada és de Bull Run, la primera batalla de la guerra, i la cama la va perdre a Gettysburg. Ell anava amb el mític 56è de Virgínia, va ser capturat pels nordistes però es va poder escapar uns mesos més tard.

La majoria de soldats i mariners tenien algun tipus de cicatriu, i totes tenien una història, Antietnam, Fredericksburg, Port Hudson o el setge de Vicksburg.

Aquella gent havia passat pel pitjor que es podia passar.

El capità del vaixell, James Waddell, va explicar a la Mariona com havien arribat allí. I ella escoltava, encantada, aquell home alt, morè i tan ben plantat. Ella li va parlar sobre la “Ortegada”. Feia sis anys, quan ella era més petita. El seu pare tenia l’esperança que aquell desembarcament tingués èxit, que poguessin establir el pretendent carlí al tron però, com totes les altres guerres, havia fracassat.

Els mariners estaven animats perquè havien trobat un lloc d’acollida després de tant de temps vagant pel mar sense rumb. L’any anterior havien anat al Brasil a buscar nous reclutes per a la guerra i, abans, havien viatjat des de Florida, fins al Canadà i Groenlàndia.

Es feia fosc, i havien de tornar a casa i Waddell va decidir acompanyar-los a la gran masia. Un cop allà, el pare de la Mariona els va fer passar, i va convidar el capità a sopar. El patriarca dels Maristany, Ernest, que tenia un domini fluït de les dues llengües, castellà i anglès, va demanar al capità informació sobre el carregament del navili, les armes de les que disposaven i les vitualles que els quedaven. Més tard, la mare i la Mariona van marxar a una altra sala i els homes es van quedar al menjador bevent (excepte en Pere, el germà petit).

Un cop en privat, la mare va preguntar a la Mariona:

-Què en penses del capità?

-Què n'haig de pensar, mare?

-Au va, ja tens disset anys, ell en té vint-i-tres,

-Vint-i-dos, mare –la va interrompre la jove-. És el capità més jove de la flota.

-Ara, seriosament, què en penses, no et creguis que no ho he notat; coneixes aquest jove, que és alt, cepat, de cabell arrissat i morè i d'educació refinada i es porta tan bé amb tu, que li rius totes les gràcies, te l'escoltes com a ningú i el fas seure al teu costat. Jo no sóc cap experta, però, en el meu llenguatge, vol dir una cosa molt especial.

-Deixa'm estar, mare! Només fas enfadar-me! Vaig a dormir.

La Mariona estava avergonyida pel que li havia dit la mare, però sabia que, en el fons, era veritat, que se li enrojolaven les galtes quan en James se li acostava o que li brillaven els ulls quan se l'escoltava. Potser no era casualitat que haguessin arribat tan prop de casa seva, i ella va resar a Déu perquè tingués algun motiu per quedar-se. El temps, la trobaria encertada.

Quan la casa es va despertar, el capità va marxar amb n'Ernest per ensenyar-li el vaixell i el carregament del que li va comentar la nit anterior, un que era bastant particular i valuós.

Van tornar per dinar, i Ernest va reunir la família per informar-los de la conversa que havien tingut amb el senyor Waddell.

-Ahir a la nit, el capità Waddell em va explicar què portaven al vaixell. Crec que no m'ho hauria d'haver dit, però amb prou feines els queda menjar. Avui he anat a revisar si era veritat, perquè no m'ho podia creure. Però el capità no mentia: a la bodega del vaixell, hi té amagat una part del tresor de la Confederació, vaja, la riquesa del Sud.

-I això que vol dir? -va preguntar en Pere.

-Això fill meu, això vol dir oportunitat. Allà hi ha més or del que ens podríem gastar, i a més, el vaixell va ple de cotó valorat amb moltes pessetes. Sembla que ens podríem aprofitar de la situació, per això, a canvi d'armes noves, provisions i una reparació del vaixell completa, en podríem treure un bon benefici.

La Mariona va començar a somiar desperta. Si aconseguia que el pare aprovés una unió amb Waddell, podria viatjar a les Amèriques i, amb tal fortuna a l'abast dels Maristany, podrien tancar els forats de la seva empresa d'aiguarent. Així que va comentar els seus plans a la mare, que va pensar que ara ja no semblava tan impossible.

Per desgràcia, un dels criats ho havia sentit tot, i va córrer cap al port a informar l'oficial de la marina de guerra de Tarragona, Miguel Barrera, del pla.

I, dit i fet, Ernest i la seva dona es van posar a treballar per complir la seva part del tracte: rearmar, reparar i aprovisionar el vaixell i la seva tripulació. L'administrador de les drassanes de Tarragona era un vell amic del cap de família dels Maristany i, per un preu moderat, va acceptar arreglar el navili. A més, el va dotar d'unes planxes d'acer als costats, el va repintar i va substituir els taulons fets malbé. La mare de la Mariona, Alba, es va encarregar d'encomanar les provisions i a contactar amb qui calgués al mercat negre per armes. Es veu que feia uns dies, fusells d'agulla de manufactura prussiana havien estat comprats per l'exèrcit espanyol, i que els vaixells arribaren la nit passada. No seria difícil subornar algun funcionari per aconseguir-ne una trentena i ningú no ho notaria. Pel que fa als canons, això seria més complicat. Trobar-ne per aquí no era comú, però alguns deien que prop de Falset hi havia una foneria carlina tancada, i que els quedaven peces d'artilleria. La pólvora, per la seva banda, no seria cap problema, ja que, al mercat de Tarragona, hi havia un home per fer-li les comandes, a més, no era gaire cara.

Una setmana més tard, James i Mariona estaven més propers que mai, semblava que els preparatius s'estaven endarrerint només per donar-los temps. Finalment, va ser ella qui va fer els primers moviments, i va descobrir que ell la corresponia. Quan es va declarar, estaven molt prop, es podien sentir l'alè, i ell la va prendre pels llavis, besant-la. El dia següent, Waddell va demanar permís a Ernest per poder-s'hi casar, que va acceptar. Tot i que els primers dies, fins i tot després de veure l'or, li semblava un afer passatger, al final va acabar veient amb bons ulls el prometatge.

Mentrestant, les elits militars espanyoles no havien passat per alt el tràfec entrant i sortint de la vila dels Maristany, i tot i que coneixien el negoci, van decidir no fer res. Però, poc després, els EUA van enviar missatges a tots els països europeus per segona vegada demanant entregar els exiliats. França, Itàlia i Portugal ho van fer i Espanya s'hi va comprometre.

Miguel Barrera havia rebut ordres de dalt de destruir o capturar el vaixell, i així va preparar un destacament de dues corbetes i un bergantí, en total, al voltant de vuitanta homes entre soldats i mariners.

La parella d'enamorats es va, finalment, casar, en una cerimònia a la capella dels Maristany, prop de la Pineda. Els nuvis van aprofitar la nit de bodes, perquè sabien que després haurien de marxar amb el Shenandoah, on no tindrien intimitat durant la travessa de l'oceà.

L'esquadró espanyol va decidir atacar de nit, però desconeixien que la fragata els esperava. Alba havia sentit un rumor a Tarragona, que si es preparaven per la guerra, que si hi havien pirates... Però ella, que estava al corrent de l'actualitat, ho va comunicar al capità. Així que, amb l'excepció de la nit de nocces quan van arriscar-se moltíssim de deixar en vaixell desprotegit, mitja dotzena de mariners feien guàrdia esperant l'armada enemiga.

El vespre posterior va ser el que va veure els combats. Els navilis espanyols s'acostaven, poc a poc, per no aixecar sospites, amb una corbeta al capdavant amb la resta seguint-la. Quan van estar a tir de canó, van obrir foc. Però el Shenandoah no va respondre, semblava abandonat. Mentre els canons enemics recarregaven, el capità va ordenar obrir les veles, i maniobrar per tal de disparar els atacants. Van descarregar una salva sobre la corbeta que liderava el grup, destruint la botavara i encertant un dels pals. Després van girar i van disparar l'altra bateria, causant moltes destrosses. Per culpa de l'alt calat de la corbeta intacta, aquesta va embarrancar en un escull submergit. Ara, va pensar Waddell, era el torn del bergantí. Sense haver pogut disparar la primera vegada, el bergantí intentava maniobrar, però tenia el vent en contra, i va haver de veure com la poderosa fragata se li abalançava i com, després d'intercanviar bales de canó, envestia el vaixell i el partia en dos per l'esperó que el Shenandoah duia incorporat.

La resta de la flota va aconseguir escapar, però els confederats estaven en un perill enorme.

James va decidir marxar el matí següent, amb la Mariona, òbviament. I, després d'acomiar-se per enèsima vegada, va pujar al vaixell. Mirant la costa des de la popa, pensava el que tenia darrere: la casa, la família, la seguretat... Però, i davant? Davant tenia el futur, un que mirava a ponent.

Joan Masdeu Solé

Institut Antoni de Martí i Franquès – 4t d'ESO

POTSER ETS TU MAR

Sembla que em somrigui; potser només ho sembla, a vegades sense ensenyar-me les dents, d'altres m'ensenya un somriure ple de vergonya, potser totes les emocions estan a flor de pell o potser no, tot depèn dels nostres ulls.

Uns ulls complementats per un somriure que pot semblar inexpressiu per a molts grans de sorra però a mi cada vegada em sembla més agradable. No ser que fer, no vull, mirar, potser vull evitar el sentiment, potser vull evitar la sensació d'haver perdut el nord o potser buscar-lo en ell sense saber-ho. Possiblement només li agrada mirar-me, i així continua, segueix somrient mentre s'amaga darrere d'aquells llavis de tiramisú, tan fins, tan dolços que ens taparan les boques.

Sembla que només em somrigui, només ho sembla, però també em mira. Em mira fixament amb aquelles dos blavoses gotes d'aigua que tant desitjo. Potser eren dues gotes plenes d'històries, potser les col·leccionava o bé eren sospirs entre records o llàgrimes entre alegries, qui sap, jo no ho sé, només sé que són seus, són els seus ulls turquesa que em miren, són els seus ulls amb els quals no deixo de pensar. La meva mirada es confon per moments, a vegades no podia aguantar-li o si, d'altres era ell qui apartava mentre les seves celles arquejades s'arronsaven sense saber que fer. Però al cap i a la fi aquella mirada sempre torna. Sempre segueix el mateix camí de la nineta dels meus ulls. Vull escoltar-te, el com, no ho sé, però estic segura que ho faré, també estic segura que tu també aconseguiràs escoltar-me. Potser només escolto paraules entre silencis, potser ni tan sols són paraules. I si no t'escolto? Et sento, potser també et faig sentir. Potser així ens trobem.

Sense pensar decideixo passejar per la seva sorra, sense por a cremar-me. Sense cap por, deixo que em mulli, sempre a la seva manera, a vegades l'aigua m'arriba fins als turmells, d'altres només m'acaricia la punta dels meus dits o fins i tot en altres ocasions quan em distrec l'aigua m'arriba pels genolls. Deixo que la brisa m'acaroni la pell mentre camino amb melancolia. Em limito a recordar el temps viscut, cada alegria, tristesa, inquietud, eufòria o senzillesa, potser tot això ho vam compartir, amb qui, no ho sé. Potser algun error o

algun moment malgastat. Deixo de pensar, no m'agrada, no em convé. Vull que vinguin coses noves, pensaments diferents, pensaments sense nom, sense experiència, pensaments sense cap mena d'explicació ni cap motiu, només vull sentir-los. Sentir-te.

Mentre camino, em camines, deixo que el sol em cremi fins al capvespre. Em fonc en l'aigua, i aconseguixo respirar-te. M'ompló del teu oxigen i per més que passi el temps continuo. Potser ets tot allò que vull, però no ho sé, tampoc sé què vull. No et ficaré nom, ja que potser ho ets tot. Et nado per damunt l'aigua, et bussejo, buscant tresors, rebutjant l'or. L'aigua em colpeja amb intensitat, amb intimitat, en aquell lloc solitari. I multitudinari. Crido amb totes les meves forces, vull que paris. Para. Segueix. M'encantes. Potser. Perquè et sobren tots, i totes. Menys jo, que segueixo aquí, mirant-te. Potser tu també ho segueixes fent. Dubto. Potser tot surt al revés de com havia somiat i potser és millor l'alternativa per trencar la monotonia i viure en utopia.

Encara recordo aquell dia com si fos un somni finit, ho recordo amb nostàlgia, encara recordo les primeres cançons que em regalava, les primeres emocions que em brindava i gaudíem, sempre amb la brisa de fons, sempre. Potser encara m'enamora el record o bé la innocència del moment. La seva immensa calma, tranquil·litat i harmonia que el caracteritzava. Sense adonar-se es transformava en arribar a la costa amb una forma insolent i furiosa o això semblava. Tot i això el meu desig segueix atrapat dins seu, sense poder sortit, sense trobar la mínima escapatòria. Potser el culpable és ell. O bé jo, per no saber-me controlar. Però els meus sentiments i emocions es deixaven navegar per dins la seva mirada. Entre els seus i els meus llavis. Entre cada sospir amagat. Entre la por i la indecisió. Entre el si i el no. I perquè un no ho sé, no serveix? Perquè tot s'ha de catalogar, etiquetar i arxivar? Perquè no es poden deixar les coses a mitges, perquè sempre les històries han de tindre un final? Per què? Perquè sí. Perquè no. Perquè no ho sé? Perquè ningú ho sap.

Potser ara és el moment d'acabar d'escriure la petita historieta. Perquè potser escric perquè tinc fam de tu. I no puc evitar-ho. Sense pensar m'ho vaig tornar a aquell lloc, per segona vegada, temptant a la sort i desitja'n que encara estigues. Sorprenentment em va invitar dins seu. Entra'n al seu món sense cap por. Vaig notar cada carícia que intentava donar-me. Segons si s'apropava a la costa o no, la carícia era diferent. Sempre canviava, cap era igual, cada carícia especial, cada carícia amb un sentiment, amb una intenció diferent, cada carícia amb un perquè irremarcable, cada carícia en el moment precís i cada vegada en el millor. Una vegada presentats comença el ball. Un ball del qual no vull separar-me mai, com si es tractés d'un gronxador. Un balanceig

tan suau i tan dolç com les carícies o així ho recordava. Ens mirem, com abans, com aquells temps, la mirada ha

canviat, no sé per què, potser la sento diferent, potser no sento el mateix, potser no em transmet el mateix. M'enfado. Penso. No trobo explicació. El miro. I... Trobo mil respostes mudes en els seus ulls. Ens mirem totes les imperfeccions que ens han tocat a cadascú. Les mostrem, i descobrim que estan plenes de màgia. Potser en aquest moment he aconseguit descobrir la raó en tu. Tinc por. Por a que no guardis aquesta bala d'energia i carícies que té regalat. Por a que disparis aquesta bala en un altre mar, més gran que el meu. Me'n oblidó. Sense por, confio, sense saber per què, confio i sense amagar-me, no vull marxar. Sembla que hagi trobat totes les respostes en tu, però el que no he descobert és que si entre nosaltres i hi ha fi, com si de la línia de l'horitzó que separa el cel és tractes. Només sé que m'ofereixes calma, com el mar que banya la teva platja. Calma i oxigen. Calma i color. Calma i amor. Calma en aquest mar, que sóc jo. I que ets tu. T'estimo Mar.

Sonia Pedrola Gasull

Institut Narcís Oller – 1r de BAT

TELA MARINERA

10-6-2039 a les 14:57h

Estimat diaquari, abans de començar a escriure em presentaré. Em dic Bloop, sí, Bloop, ni Plup ni Plum, Bloop. Sóc un peix, un peix que viu en el mar Mediterrani. Un peix solitari i un peix molt gran, més gran del normal, de fet, no en conec cap que sigui igual que jo. Bé, més d'una vegada he vist a taurons i balenes, però elles no són grans, són enormes. Aquest fet provoca que no tinc cap amic, i tampoc tinc família, ja que a l'hospital em van dir que la meva mare va morir uns dies després que nasqués.

Avui, en el meu passeig matinal, m'he trobat a un grup de peixos petitonets, que m'han començat a cridar: gegant!, que no tinc amics! i pringat!!!!

En aquell moment he pensat, que tenien la mar de raó. No tenia amics, no tenia família, no tenia amb qui compartir la meva solitud.

12-6-2039 a les 17:12h

Ahir vaig tenir la idea més fascinant del món !! Crec que viure enmig d'un avorrit mar, no té res d'interessant, sempre és el mateix: peixos, algues, peixos, corals, peixos, bosses de plàstic peixos i més peixos !! A més, a la zona on normalment dormo (perquè no tinc una casa fixe on viure, i cada dia canvio de lloc per una raó secreta) només hi ha corals en les quals viuen peixos que em costa conviure amb ells, són en Blapp, en Puup, i la Bluppi. Són els més escandalosos de tot el mar, sempre escolten música a tot drap, molesten a corals veïnes, corren i fan carreres entre les algues, etc. I més d'una vegada m'han empès.

Però encara que no m'agradin, cal remarcar que gràcies a la Bluppi, que em va empènyer mentre ella feia una carrera, i jo, estava en el meu passeig matinal, vaig tenir aquella idea taaan fantàstica, fascinant, fabulosa !! Segur que serà el pla que em canviarà la vida per sempre !! Sé que al principi sonarà una mica estúpid, però... Me'n vull anar a explorar el Mediterrani !! Vull anar-me'n

d'aquí, vull buscar un nou lloc on viure, vull trobar amics, i potser trobaré més peixos com jo !! No tinc cap ruta feta i no sé on acabaré, dependrà d'on em porti el corrent. No sé que trobaré, però el meu propòsit és ser feliç, i compartir la felicitat.

19-6-2039 a les 19:58h

Aquests dies he estat una mica deprimit, no he sortit a fer el meu passeig matinal, no he menjat quasi res i no tinc energia per emprendre el viatge. I tot això per la Bumpita, que és una peixeta molt maca que viu al barri veí, fa molt de temps que m'agradava i érem molt amics, bé, per a mi érem molt amics, ja que era l'única amb qui parlava. El fet és que li vaig explicar el meu propòsit de marxar, i s'ho va prendre molt malament, em va dir que no tenia valor perquè sóc un cagat, que mai havia sigut el seu amic, i per rematar, se'n va anar amb el Bip, que era el seu suposat nuvi! Després d'això, vaig quedar més vermell que la sang d'un peix de riu.

Va haver un moment, que vaig pensar en quedar-me amagat fins al final de la meua vida, però finalment vaig fer el cor fort i vaig repetir-me que el meu propòsit era ser feliç, i amagar-se per sempre seria el pitjor que podria fer, així que ja ho tenia decidit !! Deixaré tot enrere i demà mateix marxo!!

20-6-2039 a les 11:46h

Bé... Al final avui no me'n vaig, però es perquè he d'acomiar-me de molta gent: de la meua àvia, que encara que no sigui de sang, la senyora Bluppester sempre ha dit que sóc com el seu net, i que m'estima més que a cap altre; de la gent del barri; el carter, que sempre que reparteix les notiquaries em saluda; la senyora del mercat, que sincerament, no me'n recordo el seu nom, però sempre ha estat molt amable, i fins i tot, un dia em va defensar d'uns peixos que em van insultar quan estava comprant; la Senyora Buschippier, que es una peix pallaso que va venir des de les costes de França, i que cada setmana em convida a berenar unes galetes amb unes algues que ella mateixa va portar des d'on ella vivia. I molts peixos més que encara que no siguin amics meus, m'han tractat molt bé durant tota la meua vida.

20-6-2039 a les 17:22h

Ja m'he acomiadat de tots, i he de dir, que quan vaig anar a fer-ho de la

Senyora Buschippier, em va explicar tota la seva experiència, i m'he adonat que a ella li va passar el mateix, ella se'n va anar de França perquè no tenia amics i tota la seva família la ignorava per no fer cas als seus pares, i ara, diu que es penedeix d'haver marxat, de manera que m'ha aconsellat que no fes, però jo sé que ho diu perquè em trobarà a faltar, així que abans de marxar li he fet una cuada (ja que els peixos no ens podem abraçar), la més forta que he fet en ma vida. Això m'ha posat molt sentimental, però ara, recolliré totes les coses que portaré, i demà quan els primers rajos de sol il·luminin el mar, sortiré direcció nord.

21-6-2039 a les 9:33h

Ja he recollit tot el que em farà falta en el viatge: menjar, unes algues (que em poden fer de coixí), unes pedres (per tenir un record d'aquí), un raspall per les escames, el diaquari, i alguna cosa per si de cas. Tot això ho he posat en una bossa de plàstic que un dia em vaig trobar al mar. La vaig recollir perquè no acabés a l'estómac d'algun peix ximple i la vaig guardar per si la necessitava, i ara la necessito més que mai. La bossa me la posaré a l'aleta de l'esquena, i partiré a les 11 en punt.

21-6-2039 a les 13:31h

Fa 3 hores que nedo, i de moment l'únic que he trobat han estat milions de peixos i una petita balena. No sé molt bé què fer, si tornar o seguir el camí. He parat una mica, perquè ja estic cansat, i necessito recuperar energia, així que menjaré alguna cosa. Dubto molt que escrigui més avui, així que demà explicaré tot el que m'ha passat.

22-6-20139 a les 18:22h

Han passat un munt de coses des que vaig deixar d'escriure!! Ahir al voltant de les 16:30 vaig seguir el meu camí, i em vaig trobar una anguila, !! Es diu Angie, feia una mica de por al principi, però ella mateixa és va apropar a mi !! Va ser impressionant !! Una cosa tan ferotge com una anguila, apropant-se a mi, per parlar-me !! És molt maca i amable. Em va preguntar on anava, jo li vaig respondre que anava a buscar-me una vida millor, i marxava al nord del Mediterrani. I mira quina casualitat, que ella també hi anava a visitar a uns amics que estaven a prop del port d'Altafulla. Jo no tenia ni idea que era un port, i em

va explicar que un port és el lloc on hi ha vaixells i hi ha molts peixos i aigua una mica plena d'oli.

Així que l'Angie em va acompanyar durant la resta del camí.

Em va explicar que per la zona on ella anava hi havia un munt de coses, i els peixos eren molt amables, així que sense pensar-ho, li vaig dir que creia que era el lloc on volia viure. I no em penedeixo. Ahir vam arribar a Altafulla sobre les 21:30, i l'Angie tenia raó, tots són molt amables aquí !! Els amics de l' Angie, que són: un rap, un peix espasa i un peix globus, han estat tan amables que fins i tot m'han deixat que dormir a la seva casa, que és un gran lloc cobert, que esta al costat d'un vaixell abandonat.

Aquesta nit he estat pensant, i crec que eno m'hi quedaré, perquè si em quedo, segurament viuré amb els amics de l'Angie, i no vull, no per res, sinó perquè el meu propòsit era explorar i trobar amics, no robar-los a ningú. El cas és que no em vull quedar a Altafulla, però no marxaré molt lluny d'aquí.

Aquest matí li he preguntat al rap, que es diu Rac, llocs similars, o llocs propers i m'ha dit dos ports: el port de Barcelona, que es el més llunyà d'aquí però també molt interessant, perquè és molt gran i hi ha molts vaixells i peixos i alhora és bonic; i el port de Torredembarra, que diu que és més tranquil i que tot i ser més petit hi ha un munt de peixos, i està molt a prop.

Al principi vaig dubtar, però ara mateix, quan estic escrivint això, ho tinc claríssim !!Vull viure al Port de TORREDEMBARRA !!!!! Crec que és el lloc idoni. Segur que trobaré molts amics, i, espero i desitjo trobar a algú com jo.

24-6-2039 a les 14:55h

Ahir també em vaig quedar a dormir aquí, i avui a la tarda, l'Angie se'n va a casa seva, i crec que ja va sent l'hora de partir cap a Torredembarra. Els he dit a tots que marxaré al port de la Torre. Primer, s'han entristit , però finalçment s'ho han pres molt bé. I han dit que si era el que jo volia . ells volien el millor per als seus amics i jo n'era. Avui a la tarda sortiré cap allà.

4-6-2039 a les 21:45h

Fa unes 4 hores que he arribat al port de Torredembarra, m'han rebut 2 peixos, que sincerament, no tinc ni idea de quina raça són, però m'han rebut molt bé. Era com un hotel, m'han donat la benvinguda i m'han explicat on

podia dormir. Crec que on m'han aconsellat, serà el lloc on estaré per sempre, és un lloc tranquil, gran, bonic, lluminós...

Fa uns 15 minuts ha vingut una peixeta i m'ha comentat que ella era la responsable dels peixos de Torredembarra. Demà m' hauré de presentar a la resta de peixos que hi vieun .. He de dir que es una idea molt bona, però estic una mica nerviós. Ara em prepararé un petit discurs, i me n'aniré a dormir.

5-6-2039 a les 15:48

Acabo de d'escriure el petit discurs i... estic impactat, per fi sé que és el que realment soc.

Més o menys la presentació la havia començat així: “Bon dia, sóc en Bloop, un peix que ve de una zona perduda del Mediterrani...”. I de sobte una veu anònima m'ha interromput, i ha dit que jo no era un peix!!! que quina bajanada deia, que era una bajanada tan gran com jo i ... bocabadat he preguntat a aquella veu anònima.

- Estàs de conya marinera. Si no soc un peix, Què soc? Visc a l'aigua!

Aquella veu que parlava sense que jo sàpigues qui era, va sortir entre el banc de sards i era com jo! Gran com jo ! Quina alegria!

- Tela marinera! Com pot ser que no sàpigues que ets com jo, un dofí.

I de moment visc aquí, a Torredembarra amb la meva nova família de dofins. Soc feliç i tan ells com els humans quan compartim estones també riuen i són feliços com uns anissos.

Milena Znatnova

Institut Ramon de la Torre – 1r d'ESO.